

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÖKÜZ

hepinizi birden döverim uleeeeeeeen

Şanar Yurdatapan tutuklandı

Ankara DGM, MED TV'de yayımlanan 'Kurşunkalem' programında ve yine aynı televizyonda yayımlanan röportajlarında, 'bölücülük propagandası yaptığı' gerekçeyle Yurdatapan'ı tutukladı.

ANKARA - Ankara DGM, MED TV'de yayımlanan 'Kurşunkalem' ad-programının müziklerinde ve yine aynı televizyonda yayımlanan röportajlarında, 'bölücülük propagandası yaptığı' idiasıyla Şanar Yurdatapan'ın tutuklanmasını kararlaştırdı. Yurdatapan, Ankara DGM'nin talimatı üzerine 15 gün süreyle İstanbul'da tutuldu. 6-10 gün süreyle İstanbul'da tutuldu. 6-10 gün süreyle İstanbul'da tutuldu.

pe içim sanıksız vargılarına

ÖZÜR

Arkadaşlarımız,

Akıl Fikir, Dostluk Barış,

Özgürlük Dayanışma,

Huzur Kardeşlik,

yıllık Hdüşünce

suçu cezalarına

çarptırıldıklarından

Güneydoğu'ya para davanmıyor

yazılarına bir süre

ara veriyoruz.

Oya Gökbayrak'a komplotu düzenlendi'

Kürkçü ve Zarakolu davası takipte

Haber gazeteciye kelepçe

Yıllık Hdüşünce

suçu cezalarına

çarptırıldıklarından

Güneydoğu'ya para davanmıyor

yazılarına bir süre

ara veriyoruz.

...

ORHAN PAMUK OKULA GİTMEMEYECİM

Okula gitmeyeceğim. Çünkü çok uyum var. Üşüyorum. Okulda kimse beni sevmiyor.

Okula gitmeyeceğim. Çünkü orada iki çocuk var. Benden büyükler. Benden daha kuvvetliler. Ben yanlarından geçerken ellerini açıyorlar, böyle yolumu kesiyorlar. Korkuyorum.

Korkuyorum, okula gitmeyeceğim. Okulda vakit bir türlü geçmiyor. Her şey dışarıda kalıyor. Okulun kapısının dışında.

Evdeki odam mesele. Sonra annem, babam, oyuncaklarım, balkondaki kuşlar.

Okulda onları düşünürken ağlamak istiyorum. Pencereden dışarı bakıyorum. Dışarıda, gökte bulut var.

Okula gitmeyeceğim. Çünkü orada hiçbir şeyi sevmiyorum.

Geçen gün bir ağaç resmi yaptım. Öğretmen 'çok ağaç olmuş, aferin' dedi. Bir tane daha yaptım. Bunun da yaprakları yoktu.

Sonra onlardan bir tanesi geldi, benimle alay etti.

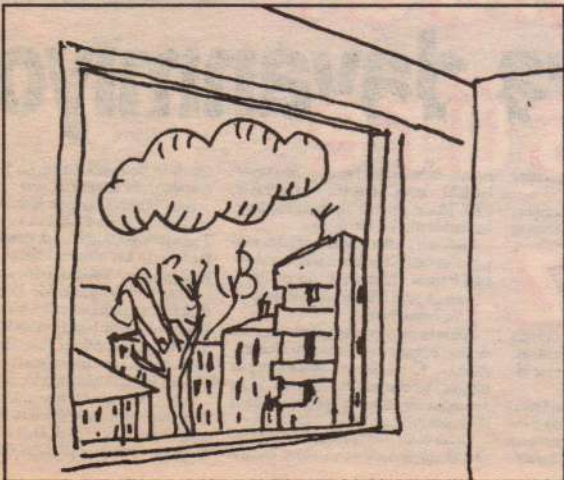
Okula gitmeyeceğim. Akşam yatarken ertesi gün okula gideceğimi düşününce canım sıkılıyor. Diyorum ki: Okula gitmeyeceğim. Diyolar ki: Hiç olur mu! Herkes okula gider.

Herkes mi? Herkes gitsin o zaman. Ben evde kalsam ne olur? Zaten dün gitmiştim. Yarın gitmeyeyim, öbür gün giderim.

Evde yatağımda olsaydım. Ya da odada. Kendi başıma. Şu okulda olmasaydım da nerede olursam olsaydım.

Okula gitmeyeceğim, hastayım. Görmüyor musunuz, okul deyince midem bulanıyor, karınım ağrıyor, o sütü bile içemiyorum.

Süt içmeyeceğim, hiçbir şey yemeyeceğim, okula da gitmeyeceğim. Çok üzülüyorum. Kimse beni sevmiyor. Okulda o iki çocuk var. Ellerini açıp benim yolumu kesiyorlar.

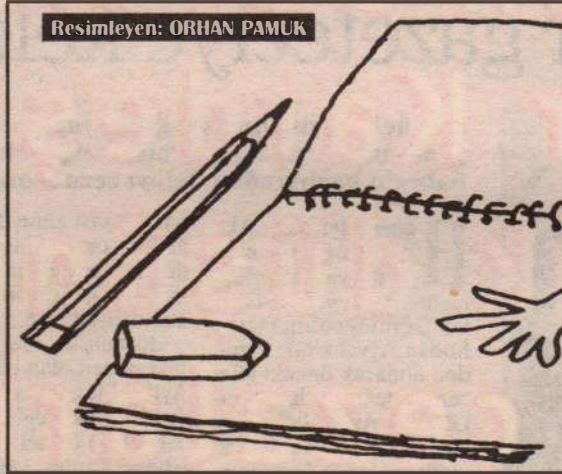

Öğretmene gittim. Öğretmen, 'peşimden niye geliyorsun?' dedi. Sana bir şey söyleyeyim mi, ama kızmayacaksın. Ben hep öğretmenin peşinden gidiyorum, öğretmen de 'benim peşimi bırak' diyor.

Artık okula gitmeyeceğim. Neden mi? Çünkü okula gitmek istemiyorum da ondan.

Teneffüs olunca bahçeye de çıkmak istemiyorum. Tam herkes beni unutmuşken teneffüs oluyor. O zaman her şey birbirine karışıyor, herkes koşuyor.

Öğretmen bana kötü bakıyor, güzel de değil. Okula gitmek istemiyorum. Beni seven o çocuk var, bir tek o iyi bakıyor. Kimseye söyleme ama, ben de o çocuğu sevmiyorum.

Oturduğum yerde öyle duruyorum. Kendimi çok yalnız hissediyorum. Gözlerimden yaşlar akıyor. Okulu hiç sevmiyorum.

Okula gitmek istemiyorum, diyorum. Sonra sabah oluyor ve okula götürüyorlar beni. Hiç gülemiyorum, önüme bakıyorum, ağlamak istiyorum. Sırtımda askerler gibi koca bir çanta, yokuş yukarı çıkıyorum, gözüm yokuşu çıkan küçük ayaklarımda. Her şey çok ağır, sırtımdaki torba, midemdeki sıcak süt. Ağlamak istiyorum.

Okula giriyorum. Bahçe kapısı demir ve kara, kapanıyor. Anne bak ben içerde kaldım, ağlıyorum.

Sonra sınıfa gidip oturuyorum. Dışardaki bulut olmak istiyorum.

Kalem, defter, silgi; kahrolsun hepsi!

NE VAR

✓ Gözaltında öldürülen gazeteci Metin Göktepe ile ilgili dava Aydın'da Atatürk Spor Salonu'nda sanıklar katılmaksızın görüldü!

✓ Yargıtay 8. Ceza Dairesi Yaşar Kemal'in temyiz başvurusunu karara bağlayarak "düşünce suçu" cezasını onadı!

✓ İnsan Hakları Derneği Başkanı Akın Birdal, Eylül ayı içinde 33 kişinin yargısız infaz, gözaltı ve işkence sonucu yaşamını yitirdiğini bildirdi!

✓ Barış savunucusu Şanar Yurdatapan tutuklandı!

✓ Uyuşturucu kullanımı nedeniyle son bir yılda 47 kişinin öldüğü belirlenmiş!

✓ Yerli sinemanın karakter oyuncularında Nuri Alço'nun kafasında şişe kırmışlar!

✓ Kenan Erçetingöz kalçasından vuruldu!

✓ Cahit Sıtkı Tarancı, ölümünün 40. yılında anıldı!

✓ Kıbrıs Rum Yönetimi lideri Klerides'in kızıyla aşk yaşadığı dedikoduları yayılan Kıbrıslı Türk Niyazi Kızılyürek; "Aşk ulusal değil, özeldir" dedi!

✓ Spor Medya Tellallarından İlker Yasin ve Şansal Büyüka vaktiyle ağızlarına geleni ardarına bırakmadıkları kanallara transfer oldular (Maraba Paracebe)

✓ Interpol kırmızı bültenle 906 Türk'ü arıyormuş!

✓ 26 Ekim Uluslararası Kayıplar Günü'nde Cumartesi Anneleri'yle dayanışma için Avustralya'da Galatasaray'daki oturma eyleminin aynısı yapılacak!

✓ Katil Doğanlar ve Traispotting filmlerinin müzik kasetleri çıktı!

✓ Yeni bir sinema dergisi: Klaket!. İsteyenler 245 60 74 nolu telefona ve 245 60 75 nolu fax'a başvurabilirler!

✓ Tüyap İstanbul Kitap Fuarı'nın bu yılki ana teması Edebiyatta Aşk, onur konusu da Peride Celal olacak!

✓ Neyzen Tefik, ölüm yıldönümü olan 26 Ekim'de Samsun'un Bafra ilçesine bağlı Kolay kasabasında bir kültür şenliğiyle anılacak!

✓ Atmosferdeki rutubet sıcaklık derecesinin suça teşvik ettiği öne sürülüyor!

✓ 37 aydın ve sanatçının diri diri yakıldığı Sivas Madımak Otel sessiz sedasız yeniden açıldı!

✓ Son filmi Mektup'un çekimlerini bitiren yönetmen Ali Özgentürk Radikal'deki röportajında "sinemayı romana uyarlamaya çalıştım" dedi!. Gazetede röportajla aynı sayfada yanyana olan "böyle buyurdu" köşesinde ise Andrei Konchalovski şöyle diyor: "Gerçek sinemacılar, söze çevrelemeyecek film yaparlar."

✓ Yetim, öksüz, sakat, sokak çocuklarının ve çocuklu-

ğumuzun romancısı Kemalettin Tuğcu 94 yaşında öldü!

✓ Movieline Dergisi'ne göre Hollywood'un en iyi aktörleri şöyle sıralanıyor: Daniel Day-Lewis, Jeff Bridges, Morgan Foreman, Gary Oldman, Denzel Washington, Sean Penn, Jack Nicholson, Johnny Deep..

✓ Emir Kusturica Balkan Film Başkanı oldu!

✓ Çevreci avukatlar, Erbakan, Çiller ve 32 bakan hakkında termik santraller nedeniyle suç duyurusunda bulundular!

✓ Tiyatro ve sinema sanatçısı Muazzez Kurdoğlu öldü!

✓ Kablolü TV izleyen abone sayısının 485 bin olduğu öğrenildi!

✓ Yazar Adalet Ağaoğlu, hamamböcekleri yüzünden tedavi gördüğü hastaneden ayrılıp The Marmara Otel'i'ne yerleşmiş!

✓ Dünyada 800 milyon kişi açmış!

✓ Lou Reed: "Siz siz olun sakın adı 'Annenizin Mutfak'ı' olan bir yerde yemek yemeye kalkmayın. Unutmayın, sözcükler anlamlarından çok şey yitirdi artık."

✓ Türkiye Seyahat Acentaları Birliği ve Turizm Bakanlığı'nın yaptığı bir araştırmaya göre: Türkiye'de 8 milyon 350 bin kişi tatile çıkıyor-muş!. Bunların yüzde 71,5'inin tatili aile ziyareti şeklindeymiş!. En çok tatile ise Edirneliler çıkıyormuş!

✓ Afrika'nın 3,5 milyon nüfuslu ülkesi Sierra Leone'li gazeteci Muhammed Bangura işkence yüzünden ülkesinden kaçarak Türkiye'ye sığınmış!

✓ Avrupa Konseyi'nin bu yıl yaptırdığı nüfus araştırmasına göre Avrupa ülkeleri arasında nüfusu en hızlı artan ve bebek ölümlerinin en yoğun yaşandığı ülke Türkiye'ymiş!

✓ Çillerler, malvarlıklarına malvarlığı katıyorlar!

✓ Türkiye Diyanet Vakfı, camilerdeki ayak ve ter kokularını önlemek amacıyla "Mekke Esintisi" adlı bir parfüm üretti!

✓ Orta direk çökmüş, zenginler servetlerini katlamış, vatandaş da okuldan gelmiş hani bana hani bana demiş!

✓ Arkadaşlarımız Devrim Sevimay ve Musa'nın Teybi Öküz'den habersiz nişanlandılar. Ne diyelim bir kasette kocakarısınlar!

✓ Mimus Kültür ve Sanat Oluşumu, Çetin Akcan'ın yönettiği Yavru Kuşlar isimli oyunla Şişli Gazanfer Özcan Tiyatrosu'nda perde açtı. Salı, Çarşamba, 21:00, Cumartesi 18:00'de izlenebilir!

✓ Arkadaşımız Haydar Ergülen'le İdil Akoğlu belki de evlendiler. Belki de mutluluklar!

NE YOK

...Musa Kart

Refah iktidarında barış ve demokrasi savunucuları üzerindeki baskılar giderek artıyor...

BENİM ERMENİ ARKADAŞIM

Altay Martı

İlk rakıyı birlikte içtik. Aşık olduğumuz kızların peşine birlikte düştük. Kavgalara, oyunlara birlikte daldık. Bizim dini bayramlarımızda da, onların dini bayramları ya da özel günlerinde de biraraya geldik.

Yüzyıllarını fetih ve talanla geçirmiş, onlarca sadrazam ve vezirin kellesini koparmış, cariyelerini karılarını genellikle Avrupa'dan seçmiş, iktidar için kardeş öldürülmesini bile kanunlaştırmış, sarayda hem kadın, hem oğlan haremi kurmuş ve asırlarca halkının ruh ve iradesini çalarak onları kullandırmış padişahların ve hedonizmi neredeyse kutsallaştıran bir imparatorluğun artığı olan ve 10. yüzyılda İslâm'ı kabul ettikten sonra müslümanlığı handiyse sunnilikle eş gören bu toplum herkesi kucaklayabilecek, herkesin kendince yeşereceği ve birçok şey katacağı bu diyarda, ara sıra kendi Alevileri'ne bile dünyayı zindan ederken benim Ermeni arkadaşım nasıl barınabilirdi ki bu topraklarda?

Birbirimizi bulduğumuzda çok çocukluk henüz. Ortaokulda aynı sınıftaydık. Bal rengi gözleri esmer yüzüne bir nakış gibi işlenmişti. Sesi, hayatımda duyduğum en yumuşak insan sesiydi; yıllarca birbirimizin kulaklarına döldü seslerimiz.

Arap, Kürt, Bulgaristan göçmeni, Za'adan sonra bir de Ermeni arkadaşım vardı artık. Sevgili Diyarbakırımız'ın hepimize sunduğu, hepimize öğrettiği dostluğu, sevecenliği yüceltiyor, arkadaşlığımızı hiç yormuyor ve kendimizce mükemmel ilişkiler yaşıyorduk. Şiir, mizah, tiyatro, edebiyat! Yıkıcılığa, kötülüğe, ilkelliğe, kaba-sabalığa karşı dururken, başımız dara düştüğünde, elimizin altında hep kitaplar olurdu; ilk gençliğimize neşe, birikim, duygu sindi.

Mağak'ın, benim Ermeni arkadaşımın, bizden farklı bir yönü vardı. Müzik! Kalınca bir nota defterine bütün Türk sanat müziği şarkılarını geçirir ve bizi her yakaladığı yerde o çok da iyi olmayan sesiyle esir alır, arka arkaya şarkılar okurdu. Kanun, ud, keman, gitar, cümbüş! Çalamadığı müzik aleti yoktu. Bu 'musiki' işi öyle ileriye gitmişti ki, biz beş-altı arkadaş artık kendiliğinden birer korist haline gelmiş, hem Diyarbakır türkülerini, hem de sanat müziği şarkılarını bülbül gibi şakır olmuştuk.

İlk rakıyı birlikte içtik. Aşık olduğumuz kızların peşine birlikte düştük. Kavgalara, oyunlara birlikte daldık. Bizim dini bayramlarımızda da, onların dini bayramları ya da özel günlerinde de biraraya geldik.

Mağak'ın babası Zaven, annesi Julyet, kardeşleri Vartan ve Silva, dedesi Ohannes (Sobacı Ramazan) bizim de ailemizdi. O çok sıcak, çok içtenlikli evlerinde ne çok oturduk sofralarına, ne çok güldük, konuştuk, dertleştik, sohbet ettik! Bir sevecen, bir hüzünlü aileydi ve en az bir öpüş sıcaklığı kadar yakınları bize.

Evlerinde 1915 Katliam'ı ile ilgili tüm kitaplar bulunurdu. Açar, onları okur, aramızda tartışır. Mağak bize evlerini, topraklarını, gerilerde bırakıp kaçan, göç eden Ermeniler'in çektiklerini anlatır ve olayın ne denli vahim olduğunu anlatmak için de sık sık şu örneği verirdi: "Dicle kenarından kabileler halinde geçerlerken kız çocuklarının yüzlerini çamurla sıvarlarmış. Maksat çirkin, pasaklı, pis görününler ki, kimse bu kızlara el koymaya kalkmasın." Biz de altında kalır mıyız hiç? Bilgimiz yettiğince "Erzurum'da Ermeniler'in kestiği insanların toplu mezarlarının" bulunduğundan bahsederdik. Bu konuşmalar hiçbir zaman kırıcı olmazdı. Onca süre arkadaşlık yaptık, bir kez bile darılmadık birbirimize.

80 öncesinde ASALA'nın yurtdışında Türkiye büyükelçilerine eylem üstüne eylem yaptığı dönemlerdi. Julyet Teyze'nin en çok o zamanlar ağladığını gördüm. Oğlununki gibi bal rengi gözleri hep yaşa bulandı. Başlangıçta pek söylemezdi, sonra bir gün dayanamayıp hıçkırıklar içinde anlattı: "Oğlum, oğlum! Biz yabancı mıyız? Kaç keredir Silva'yı okul çıkışında taşıyorlar. 'Haço, haço!' diye peşine düşüyorlar. Ma niye, burası bizim memleketimiz de değildir?"

Hiç cevap veremediğimi, çaresizlik ve utanç içinde artık benim de annem sayılan Julyet Teyze'ye sandığımı hatırlıyorum.

On yıllık arkadaşlığımız sonunda bir gün bitti. Önce Mağak gitti, daha doğrusu kaçtı Amerika'ya, sonra sessizce ailesi. O günlerde ne büyük endişe yaşadılar. Bu çok sevdikleri toprakları terkederken bile ne çok çekindiler.

Sonraki yıllarda çok sık olmasa da yazıştık. Birkaç kez de telefonlaştık. Benim Ermeni arkadaşım ve ailesi başka ülkelerdeydiler şimdi. Orada can bulup, tüm güzelliklerini o diyarlara akıttırlardı.

Yıllar sonra Julyet Teyze İstanbul'a, hasta annesini ziyarete geldiğinde hasret giderdik. Lafa, "Aynı tas, aynı hamam" diye başladı ve anlattı; "Türkiye'ye giriş yaparken, hem Ermeni hem de Diyarbakırlı olduğu için" neredeyse bir gece boyunca havaalanında bekletmişler. Acıyla dinledim. Sekiz-on gün kalıp gitti. Giderken, "Oğlum, çocuklar orada pizza, hamburger yiyemiyorlar, hep Diyarbakır yemekleri pişiriyorum" diyerek, iki-üç kilo da su-mak alıp koydu valizine.

Onlar şimdi oradalar. Sadece onlar mı?.. Süryaniler, Yahudiler, Rumlar, Keldaniler de gitti. Şimdi biz bizyiz işte. Kendimiz çalıp, kendimiz oynuyoruz. Tek sesli yurttan sesler korusu olma yolundayız.

Yanlış hatırlamıyorsam İhmalyan'ın kitabında vardı. Çok sevdiğim bir anekdotur. Yaşlı Ermeni ağlayarak müslüman komşusunun kapısını çalmış. Müslüman kadın merakla "Ne oldu?" diye sormuş. Yaşlı Ermeni "Hiç sorma komşu" demiş, "oğlum müslüman oldu." Bunun üzerine müslüman kadın da ağlamaya başlamış. Ermeni kadın, "Sana ne oldu, sen niye ağlıyorsun?" diye sorunca, müslüman kadın, "Seninki de bir şey mi komşu, benim üç oğlum var, üçü de müslüman" diye cevap vermiş.

İşte, benim de Ermeni arkadaşımla böylesine masum bir ilişkim vardı. Onu özliyorum.

Engin Turgut

BAY BİSİKLET İLE BAYAN YAĞMUR

Düşlerim aşksız kalırsa yaşayamam' dedi Kadın! Elleri ateş kaplamalıydı Adam'ın!.. Renklere öyle bir can veriyordu ki, ayrılığı bile taşıyabiliyor, düşler içinde mahsur kalan Kadın'ı gölgeye çıkarıyordu... Müşfik ve cesur bisikletine atladığı gibi, deli bilgisi hayatın yağmurlu semtine gidebiliyordu... İçimizdeki çocukluğun başını döndüren bisikletin de duyguları vardı... Çay molası almak, ağaca yaslanıp denize bakmak istiyordu...

Kötülüğün ormanından kovulan hoşgörü, dünyanın son çocukluğuydu. 'Çok yalnızlaşırsam gitmenin kompartmanında uyku ve alkolle yıkarım kendimi...' dedi Adam! 'İkiyüzlülüğe, 'kötülük dayanışması'na, önyargının acımasızlığına, her türlü ayak oyunlarına, ruhsuz ve plastik hayatlara, kirletilmiş bu dünyaya artık dayanamı-

yorum ...' dedi Kadın!.. 'İnsanlığın yurttan sesler korusuna değil, güzel insanların ürettiği iyiliğe ihtiyacı olduğunu' düşünüyordu...

'Bisiklet olmak istiyorum...' dedi Adam!..

'Kendim olmak istiyorum...' dedi Kadın!..

Aklını ve duygularını kalbiyle terbiye eden, ısrarla uğarlığın nöbetini tutan, dünyada yaşanan onca acılara utana sıkıla kalakalan, hiçbir şey yapamadığı için, dünyanın bütün çocuklarından boyu kadar özür dileyen Adam, umutsuz biriydi ve hep öyle kalacaktı...

Bu çağ, zalimler ve haset edenler çağı değil miydi? Kadın'ın yüzünde ısrarla taşıdığı yağmur tanesi, Adam'ın üzerine dökülürken, dünya kendini tekrarlamaktan çok sıkılıyordu...

"Hayatta en önemli şey aşkı ve dünyayı döndüren de oydu..."

Kadın ve Adam aynanın içinden geçerken aşkta durdular...

Tuğcu, Şarapçı Kemal ve Marks

HACER YILDIRIM

Kemalettin Tuğcu 'nun cenazesine katılanlar parmakla sayılacak kadar azdı. Şarapçı Kemal'in mezarının olup olmadığı bile belli değil. İyi kalpli amca Şarapçı Kemal miydi yoksa?

Biri çocukluğum, biri gençliğimdi.

İkisi de veda etti yaşama.

Çocukluğum hep yoksul ve öksüzdü. Öksüz Ahmet, Köprüaltı Çocukları, Yetim Çocuk, Öksüz Murat'tı.

Ve hep sonunda 'iyi'ye ulaşıldı. Çocukluğum Kemalettin Tuğcu'ydü.

Gençliğim sessiz ama isyankardı. Gençliğim kavuşamadı sonunda iyiye. Dayanamadı olup bitene, sokaklara vurdu kendini. Gençliğim Şarapçı Kemal'di..

Öksüz olurdum Tuğcu'nun kitaplarını okurken. Öksüz Murat'ın sırtındaki küfeyi taşımasına, dükkanların önünü süpürmesine yardım etmek, dayak yerken önüne geçmek, sıcak ama yavan ekmeğinin içine peynir koymak isterdim. Kitabı ağlaya ağlaya bitirirdim sonunda. Ta ki yeni bir kitabını alıncaya kadar, göz yaşlarım kurumazdı.

Gençtim onu tanıgımda. Kadıköy'de bir dükkanın önünü süpürüyordu. Öyküsünü anlatmadı bana, gazetecileri sev-

miyordu. Onunla ilgili herkes çok az şey biliyordu. Amasya ya da Tokat'tan gelmişti. Annesi babası o küçükken ölmüştü. Öksüz kalmıştı tıpkı Tuğcu'nun hikayelerindeki gibi. Ailesinden kalan eve ve eşyalara akrabaları el koymuştu. Yapa-yalnız kalmıştı köyde. Çekip gelmişti o da büyük şehirlere. Önce işsiz kalıp, sonra günlük işler bulup çalışmıştı. İyi kalpli amcalar çıkamamıştı karşısına. O kültür çoktan çekip gitmişti. Dayanamamıştı beyni olup bitenlere. Ve s.. ktir çekip dünyaya kaldırımları yatak, geceleri yorgan, şarabı ateş yapmıştı kendine.

Son gördüğümde martılar ve kedilerle konuşuyordu. Her akşam aynı yerde, aynı saatte buluşurdu onlarla. Balıkçılarından çuvalarla getirdiği balık artıklarını verirdi, martılara ve kedilere. Onlar yerken mutlu olurdu.

İyi kalpli amca Şarapçı Kemal miydi yoksa?

Hiç borç almadı, hiç kimseye kendini anlatmadı. Dükkanların önünü süpürerek şarap parasını çıkardı. Yüzü Marks'a benzediği için 'Marks' lakabını taktılar ona. Yürürken "Marks, ne haber?" diye bağırdıklarında dönüp gülümserdi yalnızca.

16 Ekim günü kaldırılma kan kusup, çırpınmaya başlamış. Şarapçı dostları ambulansla hastaneye götürmüşler onu. Sirtını yıllar sonra hastane yatağına koy-

muş. 17 Ekim günü sabah saat 7.30'da yeniden s..ktir çekti hayata Marks Kemal.

Şarapçı Kemal'in ölümünden iki gün sonra 21 Ekim günü Kemalettin Tuğcu yaşama veda etti. Cenazesine katılanlar parmakla sayılacak kadar azdı. Gazetelerde bir iki satır yer aldı ölüm haberi.

Şarapçı Kemal'in cenazesinin nereye götürüldüğü, mezarının olup olmadığı bile belli değil.

Öldüğü yerde şarapçı arkadaşlarının bıraktığı güller var şimdi. Bir de martılar ve kedilerin çıgıkları. Biri çocukluğum, biri gençliğimdi...

Vicdani Redçi Mamak Cezaevi'nde

İzmir Savaş Karşıtları Derneği Başkanı Osman Murat Ülke "Halkı askerlikten soğutmak" suçlamasıyla tutuklandı.

İzmir Savaş Karşıtları Derneği Sekreteri Serdar Tekin bu konuda yaptığı basın açıklamasında "VICDANİ RET TEMEL BİR İNSAN HAKKIDIR. EN TEMEL İNSAN HAKLARININ İHLALCISI OLAN BİR DEVLET, VICDANİ REDÇİLERE YÖNELİK BASKISIYLA İNSAN HAKLARI İHLALLERİ REPARTURUNA BİR YENİSİNİ EKLEMEDİR." dedi.

Bu açıklamadan beş gün sonra Ülke'ye 5 Eylül 1995 tarihinde tutuklama kararı çıktığı halde bir yıl bir ay sonra 30 Ekim 1996'da tutuklanma kararı uygulanması istendi. 7 Ekim'de ise bu karar uygulandı. Ülke'nin avukatları, bir yıl sonra tutuklanma kararının uygulanmasının ilgi çekici olduğunu belirttiler.

Ülke, Mamak Askeri Cezaevi'nde tutuklulara verilen askeri elbiseyi giymediği için hücreye konuldu. Bu durumu protesto etmek için açlık grevine başladı.

Cezaevi yönetiminin, Ülke açlık grevindeyken şeker ve tuz verilmediği öne sürülüyor.

Cezaevi görevlileri içeri tuz ve şeker vermemelerinin nedenini ise Ülke'nin avukatlarına "Açlık grevinde olan kişiye tuz ve şeker verilmeyince öleceğini ne bilelim. Açlık grevinde olduğu için tuz ve şeker vermedik" biçiminde açıkladığı belirtiliyor.

Ülke'nin kaldığı hücrenin çok küçük olduğu ve lağım farelerinin dolaştığı belirtildi. Ülke, beş günlük hücre cezasından sonra askeri elbiseyi giymeyi yeniden reddederse katıksız (sadece ekmek) hücre cezası verileceği öğrenildi.

Osman Murat Ülke'ye Ö Z G Ü R L Ü K

O şimdi
asker
DEĞİL

155.
maddeden

TU-

TUK-

LU!

Ömründe tüfeği
olmayacaktır
Eğer olmuşsa
Çiçekler sürmüştür
namlusuna
Gülten AKIN

Serdar Tekin, "TCK'nın 155. maddesi, düşünce ve ifade özgürlüğünün kullanılmasını bir "suç" olarak addeder; bu nedenle düşünce ve ifade özgürlüğünün ihlalidir. Ancak sorun burada bitmemektedir; madde, aynı zamanda, demokratik niteliği tartışılan - en safiyane deyişle - şaibeli olan 1982 Anayasası'na dahi aykırıdır. Bu son söylediğimiz, devletin, kendisine tanıdığı meşruluk alanını ne kadar aşmış olduğunun bir göstergesi olarak anlaşılmalıdır" dedi.

Osman Murat Ülke, savaşa karşı olduğu ve askerliği reddettiği için 155. maddeden tutuklu.

O şimdi asker olmadığı için içerde.

Murat Ülke 'ye yazmak isteyenler Mamak Askeri Cezaevi -Ankara adresine yazabilir.

ZEYTİN KUŞAĞI

Zeytindağı

Kartal'dan İstanbul'dan

Taaa Datça'ya kadar

Bir zeytin kuşağı

Yanya ve yanyana

Sabahın bir bardak zeytinyağı iç

Çocuklara bir bardak zeytindağı

Bir somunla

Zeytin ağacı ölmez

Altıyüzbin sene filizinden kendini yeniler

Türk milleti zeytinler gibi

altıyüzbin yıl yaşar

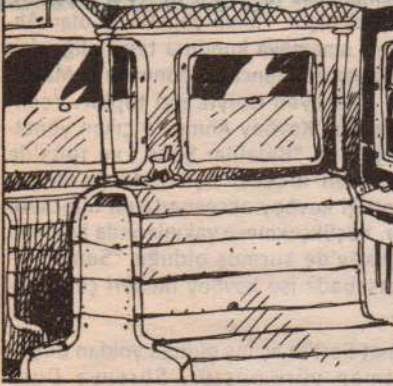
Zeytinler kesilmezse

Âdi tarafımızdan

can yücel

Emeksiz yorgun... Son yolcularını da indirdikten sonra...

...temizlikçilere teslim ediyor kendisini... Nasıl temizlenecek bunca pislik?

Göz göre göre saldırıya uğrayan genç çifti izleyen, aşağılayan, kilini kışkırtan pis-pis sırıtan...

...bu ne idiği belli kalabalık, acep hangi-neyle temizlenecek...

Hangi şiir anlatacak bu kirli öfkeyi?.. Bu önemsiz kirliliği güzelliğiyle gizleyen Emeksiz'de...

...ve her şeyden uzaklaştıkça güzelleşen bu sessiz gecede...

göcek limanında bir bağımsız koyda
karşıladi sabah
derken sabahın kahve altısı
kahvesi
haydi alındı demir
küçük küçük koylarda durup kalkarak
suya dalıp çıkarak batık hamam koyuna geldik
iki küçük lokanta ikisi de bomboş
ve fakat manitusuna kadar arabesk çalıyor
akılmaz bir sıcak
poyraz alev haline bürünmüş
suratımıza çarpıyor
yarısı ısırılmış bir elma gibi artık ay
olası değil kamaralarda uyumak
kıştında batık hamam göbektası gecesi
karşımızda erol simavi'nin domuz adası
hemen arkasında tersane adası
onu niye almamış ki erol bey
fethiye körfezinde bir zelzele sığağı
onbeş haziran gecesi

SOSYOLOK ECEVİT

Biz toplum olarak, ata yadigârı güreş sporuna üvey evlat muamelesi yapmaktan vazgeçebilecek miyiz?

Keşke vazgeçebilsek. Fakat korkarım ki, ci-hana nam salmış pehlivanlarımızın kemiklerini sızlattmaya devam edeceğimiz gibi, genç şampiyonlarımızın minder yalnızlıklarını da onulmaz yaralara dönüştüreceğiz. Ne acı...

Söz pehlivanlardan açılmışken, pek sık karşılaştığım haksız bir suçlamaya cevap vermek isterim. Ben yapılı ve kilolu insanlarla çok uğraşıyordum da, hatta işi onlarla alay etmeye kadar götürüyordum da... Bakınız, benim için 40 kiloluk bir insanın ne kadar değeri varsa 140 kiloluk bir insanın da o kadar değeri vardır. Bu ülkede ırk ayrımına, din ve mezhep ayrımına karşı verilen mücadelede de, kilo ayrımına karşı verilen mücadelede de aktif olarak yer almış bir insanım. Kaldı ki, kilolu insanlara çok şey borçlu olduğumuzu her fırsatta dile getiririm. Onlar olmasaydı, güzel Türkçemiz birçok kelimeden yoksun kalacaktı. Haydi tombul'dan tombik'ten geçtik... Semiz ve gürbüz'e ne demeli? Ya Toraman?... Toraman'sız bir Türkçe'ye güzel Türkçemiz demek mümkün mü? Esasen, şikayet etmesi gereken bir kesim varsa o da zayıf kardeşlerimiz olmalı, "Bizi anlatan böyle sevimli kelimeler niçin yok?" diye. Fakat bu ülkede zayıfıyla şişmaniyla, uzunuyla kısasıyla bir arada yaşamayı öğreneceğiz. Başka çaremiz yok!

Neyse, asıl mevzumuz dönelim... Ata yadigârı güreş sporundan niçin böylesine soğuduk, inan ben bile anlamakta zorlanıyorum. Yağlı güreş, minder güreşi bir yana, artık denizlerimizin güzel eğlencesi deve güreşine bile sırt çevirmiş durumdayız. Ömrünü tabiat harikası kıyılarımızda geçirmiş bir turizmci dostum geçenlerde "İnan ki deve güreşi seyretmeyi özledim" dedi bana. "Eskiden insanlarımız plajlarda, nasıl söylesem, pek çevre-

yi düşünmeden hareket ederlerdi. Fakat şimdi de tam tersi oldu. Herkeste bir gerilim, bir endişe, 'maganda zannedileceğiz' diye. Valla birader, kimse yerinden kımıldamıyor. Nerede kaldı ki deve güreşi yapsınlar." Tabii ki bu dostumun değerlendirmesi; ben yalnızca duyduğumu aktarmakla yetineceğim.

Bakınız, bu kez önceden ikaz ediyorum, mevzu-yu dağıttığımı zannetmeyin, bilahare bağlantı kuracağım. Şimdi erotik dergi demeye dilim varmıyor, porno dergi diyeyim; geçen gün bir araştırma sebebiyle karıştırmak zorunda kaldığım porno dergide ne görsem beğenirsiniz? Adam karısının plajdaki çıplak fotoğrafını dergiye göndermiş, altına da şöyle yazmış: "Bu iş derginin marifeti de olsa, hakikaten böyle bir fotoğraf gönderilmiş de olsa, tek kelimeyle ifade ediyorum, iğrençlik..."

Şimdiki gençler bilmezler, 70'li yıllarda, ilk akademik çalışmalarım heyecanıyla abone olduğum bir Modern Gazete vardı. Dönemin seks yıldızlarının fotoğraflarını yayımlayan sözkonusu gazetede böyle iğrençliklere, fütursuzluklara hiç rastlamadık. Fakat Modern Gazete'nin de unutulmaz hataları olmuştu ki, "Ateşli Aşk Mektupları Yarışması" bunun vahim bir örneğiydi. Gazete tüm okurlarını en beğendikleri yıldızla mektup yazmaya çağırıyordu. Birinciliği kazanacak okur, mektup yazdığı yıldızla bir gece geçirecekti. Hiç unutmam, İsmail adında bir genç Arzu Okay Hanım'a yazdığı mektupla birinciliği kazanmıştı ve İsmail'le Arzu Hanım arasındaki güreş müsabakasının hayalini kuran mektubun bir yerinde şöyle deniyordu: "Senin o sütun gibi bacaklarına çift dalıp belinden künde atacağım, sonra üstten bastırıp..." İsmail'le Arzu Hanım buluştular mı, buluştularsa böyle bir mek-

tubun üzerine aralarında nasıl konuşmalar geçti, bilemiyorum... Bilemediğim bir şey daha var; alan araştırmalarım sırasında, bir genelev duvarında rastladığım "Pehlivan Elif yukarda" tabelası... Pehlivan Elif'in özelliği nedir, yukarda ne yapar, niçin tercih edilir, bilenlere sormak lazım. Benim bildiğim, ata yadigârımız güreş sporunu ve bu sporun terimlerini böyle çirkin işlere alet etmememiz gerektiridir...

Güreş müsabakaları sırasında ortaya çıkan bir takım görüntüleri en seviyesiz biçimde yorumlayıp, güreşçilerin cinsel tercihleriyle ilgili espriler yapmayı marifet sayanlara ise zaten söyleyecek sözüm yok. Bu tür tatsız esprilerin yarattığı gerilim ve endişe, yağlı güreş çayırından kopardığı çiçeği koklayan bir pehlivanımızın arkadaşlar tarafından pek sert biçimde uyarılmasına yol açmıştı ki... Asıl uyarılması gerekenler kimbilir o anda hangi seviyesizliklerin peşindeydiler.

Oysa, böylesine gerilimler yaşamadıkları zamanlarda, pehlivanlarımız öyle duyarlı, öyle hassas, öyle şair ruhlu insanlar ki... Yıllar önce, Trakya'mız'ın büyük bir ilçesinde, eski bir güreşçimizin işlettiği köfteciye düşmüştü yolum. Kasanın arkasındaki duvarda, güreşçimizin yazdığı bir dörtlük okunuyordu. Bu "hakiki" dörtlüğü sizlere nakletmeyi bir borç bilirim: "Minderde şampiyon idim / Lokantada kral oldum / Lakapta kamyon idim / Tatlı lezzetler sundum."

Bu dörtlük, ata yadigârı güreş sporuna sırt çevirmekle ne çok şey kaybettiğimizin bir delilidir zannediyorum ve başka bir şey söylemeden fıkrama geçiyorum.

Öğretmeni küçük Ercan'a sormuş:

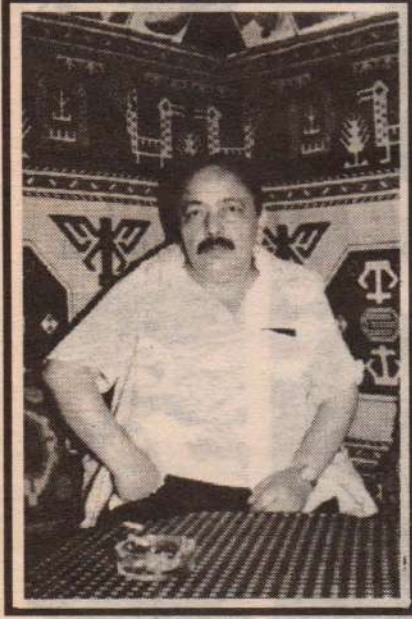
-Dört çikolata var. İkisini ben yesem, ikisini Ayşe yese, ne kalır?

-Gözüm kalır, öğretmenim.

Peki, ata yadigârlarımızı birer birer harcasak, geriye ne kalır?

Mesut Kara

Figüranlıktan, film yapımcılığına MEHMET GÜLER

"Ben çok kitap okurum. İrfan Yalçın'ın Genelevde Yas romanını okudum. İrfan Yalçın'a gittim. Ağır paralar istedi, çekemedik. Daha sonra Sinan Çetin 14 Numara adıyla film yaptı."

Hani simgeler vardır, simgeleşen insanlar... Sokaklar, mekânlar, semtler onlarla özdeşleşmiştir, onlarla anımsarız o yerleri. Mehmet abi de yani Mehmet Güler, namı diğer Tokmak Mehmet de öyle insanlardan. Hangi saatte giderseniz gidin onu mutlaka Ayhan Işık Sokak'ta görürsünüz. Ya o sokakta işlettiği Kafe Kontak'ın önünde dikilirken ya da kim var kim yok diye kahvehaneleri kolaçan ederken rastlarsınız ona. Tokmak Mehmet dendiğinde tanımayan yoktur. Hatta postacı bir gün bir mektup getirir. Mektup İzmir'den geliyordur. Mehmet Güler zarfa baktığında şaşırır çünkü zarfın üstünde "Tokmak Mehmet, Beyoğlu" yazıyordur sadece. Tokmak, yönetmen Memduh Ün'ün sıkça kullandığı bir sıfatmış. Daha önceki sayılarda Kuzey Vargın söyleşisini okuyanlar hatırlayacaktır; Kuzey Vargın filmi yarım bırakıp giderken Memduh Ün'ün arkasından "Nereye gidiyor bu tokmak" dediğini anlatmıştı. Mehmet Güler de 50'li yılların jönlerinden Saltuk Kaplangı'nın prodüksiyon amirliği yaptığı yıllarda asistanlığını yapıyormuş. "Saltuk Kaplangı, Memduh Ün'le çok filmde oynadı. O jön oynardı, Memduh Ün kötü adam, aynı zamanda hem yönetmen hem patrondu. Onun meşhur lafıymış. Saltuk Kaplangı da bana 'tokmak' derdi. Öyle kaldı."

1946'da Ordu'da doğan Mehmet Güler 8 yaşında karnesinde zayıf gelince, "babam döver diye" İstanbul'a kaçar. Bir süre Sağmalcılar'da kaldıktan sonra, "artist olmak için" Yeşilçam'a gelir. Sene 1957'dir. "Sokaklarda yatıyordum. Birkaç filme figüran gittim, çocuk oyuncu olarak. Prodüksiyon amirliği de yapan tiyatrocu Adil Güldürücü'nün Bayram Sokak'da köfteci dükkanı vardı. Kışın onun yanına bulaşıkçı olarak girdim. Yaz gelince tekrar figüran olarak setlere gidiyordum. Kışa doğru döndüğümde Adil Güldürücü, 'sen artık artist oldun, bu işleri yapamazsın' dedi. Anadolu Pasajı'nda, Mehdi Baba Kahvesi vardı. Hüseyin Peyda, Feridun Karakaya, Sami Ayanoğlu gibi gözde artistler hep oraya gelirdi. Orda askıcılık yaptım, çay dağıttım. İlk ciddi rolümü Sıkı Dur Geliyorum filminde oynadım. Cüneyt Arkın'ın da ikinci veya üçüncü filmiydi. Ondan sonra Hancının Kızı'nda oynadım. Ondan sonra da kamera arkasına geçtim. Işıkcılık, prodüksiyon asistanlığı ve amirliği gibi işler yaptım."

Birçok film şirketinde prodüksiyon amirliği yapar Mehmet Güler. 1975'de 'başkasının kanatları altında' yapımcılığa başlar. Fakat para kazanamayınca tekrar prodüksiyon amirliğine döner. Bu kez Saklambaç Gazetesi'nin fotoromanlarında yapıyordur bu işi; iki yıl kadar çalışır. "Muhterem Nur'un hayatından, Yılmaz Güney'e kadar birçok fotoromanda çalıştım. Yılmaz Güney'i tanıdığım da rejisi asistanlığı yapıyor, senaryolar yazıyordu. Arkadaşlarım 'hep başkalarını zengin ediyorsun, artık kendine film yap' diye teşvik ettiler. 1979'da, seks furyası döneminde Ülkü Erakalın'ın, Zerrin Egeliler'le çektiği Günahkâr Kadın filmiyle yapımcılığa başladım. Ülkü Erakalın'la bir ekip kurmuştuk, ayda 4 tane film yapıyorduk. Para kazanmak için yaptık bu filmleri, yoksa hâlâ sürünüyorduk. Ben yaptıklarımdan pişman değilim. O filmler birçok arkadaşın ayakta kalmasını sağladı. Stüdyolar tek tek kapanıp gidecekti çünkü başka film yapılamıyordu, erotik filmler iş yapıyordu. Sinemada bizden büyük olanlar, para kazananlar paraları başka yerlere akıttılar. Bizler hiç değilse film sattığı zaman hemen yeni filme başlıyorduk. Ben seks filmi de çektim, porno film de. O zaman o filmler iş yapıyordu."

Mehmet Güler o yıllarda seks filmleri, porno filmler yaptığını söylemekten çekinmiyor. 3 yıl önce Kafe Kontak adlı Kafe-Bar'ı açmış. Tavanı film negatifleriyle, duvarları da (bir odası bugün yaşayan diğer odası da artık yaşamayan) sinema oyuncularının fotoğraflarıyla kaplı Kafe-Bar'dan kazandığı paralarla yine film çekiyor. "Zehirli Çiçek, Çöplük, Lunapark, Ayıkla Pirincin Taşını filmlerini çektim. Maşallah Ekrem diye bir film projem var. Televizyonlara satmak için liste hazırlıyorum."

Mehmet Güler'in ilginç anıları ve anektotları da var.

"Arzu Okay yarışmadan gelmişti. Saklambaç Gazetesi'ne Güneşe Giden Yol diye bir fotoroman çekiyoruz. Zeki Müren'le oynuyorlar. Arzu Okay'a, 'ileride çok büyük etiket olacaksın' dedim. 'Eğer etiket olursam, ileride sana bir film yapmak sözüm olsun' dedi. Seneler geçti, şöhret oldu. O da erotik filmlerde oynadı. Sözüünü hatırlattığımda, 'ben öyle bir sözü hatırlamıyorum' dedi."

"Berhan Şimşek'i ben sinemaya getirdiğim zaman Ağâh Özgüç, 'bundan bir birşey olmaz' demişti. Şimdi de en iyi arkadaşlar."

"Bir Ağır Ceza Hakimi'nin (Necati Haksun) yazdığı Kutsal Ceza romanını okumuştum. Yönetmen Korhan Yurtsever'e, Fıratın Cinleri filminden sonra 'gel bunu film yapalım' dedim. Evirdiler, çevirdiler, 'olmaz' dediler. Daha sonra Ali Özgentürk o romanı Hazal diye çekti. Hem ödül aldı, hem de piyasaya sağlam adım atmış oldu."

"Prodüksiyon amirliği vesilesiyle Anadolu'da çok film çektik. Gittiğim bütün vilayetlerde sinemaları, sinemacıları takip ederdim. Behçet Nacar daha yeni oyuncu. Gittiğim her sinemada 'Behçet Nacar'a niye başrol oynatmıyorsunuz?' diyorlardı. Süper Film'in sahibi Halil Dilmen'e 'abi böyle-böyle diyorlar' dedim. 'Bir şey olmaz ondan' dedi. Ondan sonra Melih Gülgen başrol oynattı Behçet Abi'yi. Arkasından Behçet serileri geldi. Sonra da kendi firmasını kurdu."

"Deprem diye bir roman okumuştum. Ben filme çekecektim. İş yapacağını, iyi çekilirse ödül alabileceğini düşünüyordum. Gittim Behçet Nacar'a 'Behçet abi, böyle bir projeyle ilgileniyoruz, oynar mısın?' dedim. 'Kendi firmamdan başkasına oynamıyorum' dedi. Sonra Kazım Kartal'a söyledim. 'Çekeriz' dedi. Maddi olanaksızlıklardan dolayı çekemedik. Deli Kan olarak başka bir firma çekti sonra, Tarık Akan'la."

"Ben çok kitap okurum. İrfan Yalçın'ın Genelevde Yas romanını okudum. İrfan Yalçın'a gittim. Ağır paralar istedi, çekemedik. Daha sonra Sinan Çetin 14 Numara adıyla film yaptı."

"Zerrin Egeliler'le Günahkâr Kadın'ı çektiğimizde sinemalardan tarih alamıyorduk oynatmak için. Aksaray Güneş Sineması'nın sahibi, 'ben oynatayım' dedi ve oynattı. 'Bir gün gel, seyret filmi' dedi. Gittim, sinema tıklım tıklım dolu. Araya yabancı porno parça koyuyorlar. O bitince sinema tamamen boşalıyor. İşte senin filmin bu. Böyle sahneler çekersen, senin filmin de iş yapar' dedi. Bunun üzerine porno filmler çektik."

Mehmet Güler aile boyu sinemacı. 11 yaşındaki oğlu Fırat, Muammer Özer'in geçtiğimiz günlerde çektiği Hollywood Kaçakları filminde oynar. Büyük oğlu Murat, kızları Özlem, Özgül ve Özge de birçok filmde rol alır.

Mehmet Güler çocuk yaşta 'artist olmak için' geldiği Yeşilçam'da, serüvenini yapımcı olarak sürdürüyor.

şeyediler veyorumları CanBarslan

DOSTLARLA BİR YEMEK VE TANIMLANAMAYAN TARTIŞMALAR

Dostlar bana bazen neden hiç politik yazı yazmadığımı sorarlar. Geçenlerde gene dostlarla beraberdim ve bana sordular... "Neden hiç politik yazı yazmıyorsun?" diye... Hatta, günahını almayayım ama dostlardan bir tanesinin, yazılarım için "ossuruktan teyyare" diye mırıldandığını sandım... Ben de dostlara dedim ki; "Dostlar, yaşadığımızın ne kadar farkındayız... Nemli toprağın iki santimetre altındaki solucanlar yaşadıklarının ne kadar farkında... Güneşi görmek, rüzgarı sırtlarında hissetmek, çatırdayan güz yapraklarının üzerinde dolaşabilmek için arada sadece iki santimetre bulunduğunun ne kadar farkındalar?... Sorarım dostlar... Eğer istediğiniz, Libya çölündeki bir çadırın tavan desenlerini yazmak ya da bir Bedevi'nin karakter tahlilini yapmamsa, bunu benden sakırh!.. Birden boğazım gıcık yaptı ve öksürmeye başladım... Çünkü az önce dostlardan birinin önünde bulunan acılı ezmeden bir çatal almıştım ve hâlâ genzimi yakmayı sürdürüyordu... Duygulu ve bir o kadar da protest çağrışımlarla yüklü konuşmam tam etkisini göstererek, dostları köt üstü oturtmak üzereydim ki bu öksürük her şeyi berbat etmişti. Dostlardan bazısı alenen gülerken bazısı da sanki garsonun giydiği gömleğin desenine güler gibi yaptılar... Ben son kez şunu dedim... "Ee, dostlar... Dost dediğin de "d" harfiyle başlar, dallama da "d" harfiyle başlar... Ama en acıklısı nedir bilir misiniz?... Delikanlının da "d" harfiyle başlamasıdır... Ben delikanlı değil miyim yani!.." dedi. "Valla bilemem" dedim bıyıklı dosta... "Ali Desidero'ya ya da Savaş Ay'a özenilmekle delikanlı alemine girilmiyor..." Az önceki öksürüğün etkisi geçmiş, dostları tekrar etkim altına almaya başlamıştım... Bıyıklı dostu fena sinirlendirdiğimi görmüş ve rakıdan aldığım baba bir yudumla bunu kutlamıştım... O ise, şöyle etkili bir laf aramakla meşguldu... "Ne konuşuyosun be!.. Sen zaten i..ne Fenerli'nin tekisin!.." Ona acıyarak ve olgun bir ifade ile baktım "dostum ne ilgisi var yaa.." dedim alaycı bir sesle. Fakat birden kendimi kaybettim.. "Ulan i..ne Gassaraylı.. Ne ötüyon!.. Önce bize dört tane atın, gelin ondan sonra konuşun!.. O zamana kadar biz üsteyiz.. Naah!.."

Kabul etmeliyim ki iyi bir yanıt olmuştu... Hatta onu daha da sinir etmek için o sıra bir şey yiyordum ve ağzımın içindkileri ona gösterdim... Masadaki tüm dostlar bu gerginlikten tedirgin olmuşlardı... Bayan dostlardan bir tanesi, erkek arkadaşına "biz kalkalım Devrim" dedi... Bir başka dost ise, "politik yazı yazmaktan konuşurken olayın boyutlarını niye bu bağlama taşıdınız ki?" diye sordu... Bense öfkelenmişim bi kere... "Ulan ayıp be!.. Ayıp!.. Kimin başlattığını herkes gördü... Ama iyi oldu... Bu sayede dostu düşmanı tanıdım..." dedim... Bir diğer dost bir şey söylemek için ağzını açtı fakat sadece bana bakıp sırtıttı... Fırladım, "Deassetirin gidin laan!.. Benim başka dostlarım da var!.. Onlara söyleyip hepimizi çıtırınızdan şişletirim lan!.." Bir sitcom dizisindeki hayret efekti gibi hep bir ağızdan "aaaa" dediler... Sonra ben utandım ve sakinleştim... Gassaray'lı dostla öpüşüp barışık, Trabzonspor'u çektiydik!..

BEN ASLINDA ANNEANNEMİM.

A y ç a Ş e n

Şimdi her şeyi unutmuş gibi kırk yılda bir gidiyorum huzurevine anneannemi ziyarete. Acımadan da "dün geldim ya" diyorum senelerin intikamını almak, kafasını karıştırmak için.

G erisini hatırlamıyorum. Gözümü hastanede açtım. Kafamla her zaman problemim olmuştur ama bu şekil ve sebepte hiç...

Yaşlılardan nefret ediyorum. Hem de öyle nefret ediyorum ki, patlattıkları kafamın dikiş izleri o yüzden silinmiyor bir türlü. Aralarından bir tanesi yüzden kafam patladı ama ben nedense hepsini birer potansiyel canı olarak görüyorum.

Ayağımda patenlerle trabzanlara tutuna tutuna aşağıya inerken karşılaştım inatçı yaşlı bir keçiyle. Merdiven sayma hastaları derdimi anlar, altı merdiven inmişim zar zor. Ve ufukta sevimsiz, sigorta gözlüklü kadın, koca dötüyle köşeyi dönüp benim inmekte olduğum merdivene bir adım attı. Yaşlı olduğu için hasta olma hakkını da sonuna kadar kullandı ve tek bir merdiven inebilecekti haldeyken beni patenlerimle diğer tarafa itti ve "çekil şurdan ben yaşlı ve hastayım" diyerek bütün hayatını özetledi. Kafamın üzerine son sürat düşerken bir yandan azarlamalarını dinliyordum dinleyecek müzik sesi olmadığı için yaşlı dolu apartmanda.

Öyle bir patlamış ki, doktorlar bile hayret etmişler. Parçaları puzzle gibi birbirine ekleyip eğlenmişler.

Televizyondaki huzurevi görüntülerini neşeyle ve kahkahalarla izlerim alttan giden acıklı müziklerle. Düşen bir ihtiyara bir tekme de ben atarım. Ya erken yaşta öldürülsünler ya da benden uzakta yaşasınlar. Ya çocuklardan uzak tutulsunlar ya da sonsuza kadar yaşayabilsinler ve ölüm korkuları yüzünden o iğrenç takma dişlerini bir sırtlan gibi bana göstermesinler.

Oturduğum yerde herkes yaşlı. Aışveriş için sokağa adımlımı atar atmaz çöküyorum yere. Sırtımda kambur çıkıyor, yüzüm asılıyor, gözümüne bir gözlük yerleşiyor, paramın hesabını yapmaya başlıyorum. Geleceğimle bu kadar yüzleşince şimdiden tükenmiş hissediyorum kendimi.

O kadar benciller ki, çevrelerinde gezen gençlerin bütün

böbreklerini, karaciğerini, kalbini transplantasyon yaptırmak istiyorlar. Bütün ilaçları içmek, çocuklarının evlerinde baş tacı olmak istiyorlar. Gençken yaptıkları pisliklerden kendilerini asla suçlu hissetmiyorlar, yaşlılığın bütün kaptislerini, bütün insanlığa yapıyorlar.

Teneşirin bile paklayamayacağı yaşlılar...

Yanlış anlamayın, kinci bir insan değilimdir. Bir yaşlıya bile zarar veremem. Çünkü onlara ziyan veririm ve hiç üzülmem. Sanki bundan sonra işlerine yarayacakmış gibi biriktirdikleri kefen paralarını çalarım, kapıcı çocuklarına bir tane verip pipilerini şişirttikleri çikolataların hepsini yer, atmaya kıyamadıkları süslü kutularını parçalarını gözlerinin önünde. Sümerbank'tan aldıkları pijamalarını yırtar, vergi iade zarflarını asla bulamayacakları yerlere saklarım.

Ve bahçelerindeki çimleri ezer, ömürlerini uzatacak öğlen uykusu saatlerinde araya söylerim kahkahalarla.

Ve süper emeklileri haklı bulurum sevmedikleri için. Elimden gelse paralarını banker Kastelli'ye veririm ya da sigorta emeklileriyle emekli sandığı emeklilerini birbirine düşürürüm.

"Üç aylığını taşıdığı çantasını çalmışlar" hurafelerinin anlatılmasını yasaklar, kuralı bozanlara bankalardan torpil çekirip, kambiyo memuru yaparım hayatlarının sonuna kadar.

Ayaklarındaki varislere bakarım, şiş göbeklerinin altındaki çıta bacaklarına tiksintiyle dolu bir acıma duyarım.

Seksen yaşında evini tadilat yaptıranlara bağırır, ihtiyaç duymadıkları uykularına gireirim kabus olup.

Tüm bunları yaparken de, pis bir pişmanlık duyarım mekanım cennet olsa bile.

Anneannemin yanında iki sene aralıksız kalmak zorunda kaldım. Öyle sinirliydi ki, yataкта dönerken çıkan sesi üç oda ileriden duyar, gecenin bir yarısı bağırtılarla yataкта dönmemi emrederdi. Sabahlara kadar nefesimi tutarak uyuduğumu bilirim.

Bu yüzden bir kişi bile çıkıp bana yaşlıları savunmasın sakın. Mutlu anılarınız varsa nine-lerinize ilgili, lütfen bana buluşturmayın, ölene dek yanınızda taşıyın ve toprağa karıştırın. Belki bir gün iyi anılarınız toprakta yetişen sarmısak olup, yaşlılar tarafından yenir tansiyon düşürsün diye ve yanlışlıkla iyi hatıralar kanına karışır lanet olası bunakların.

Kulaklarımdan çıkmıyor bir türlü iki sene işittiğim sözler: "Kolların, bacakların kırılсын gerizekalı çocuk!" diye bağırtılarını nasıl unuturum anneannemin. Bir yandan da arada kalırım en sevdiğim yemekleri pişirdiği için zaman zaman.

Çok şişmanladım o dönemde. Sekiz yaşındaydım, şımariktim, hepsi geçti. Ne şımariğim kaldı ne de sekiz yaşım. Ama boğazımdaki düğüm hâlâ durur yerinde. Gördüğüm her yaşlıda nefret olup akar damarlarıma yeniden, yeniden.

Evde otururdum. Yaz tatilinde de evde otururdum. Çünkü evden bir adım uzaklaştığım anda emanet çocuk hisleriyle dolu anneannem beni aramaz, eve geldikten sonra boğazımdan getirirdi saklam-bacı, çelik çomağı. Bir keresinde seksek kusmuşum, herkes hayret etmiş.

Zaten evin önünde de oynamazdım. Çünkü hiçbir çocuk anneannemin evinin önünde oynamazdı.

Böyle böyle... Şimdi her şeyi unutmuş gibi kırk yılda bir gidiyorum huzurevine anneannemi ziyarete. Acımadan da "dün geldim ya" diyorum senelerin intikamını almak, kafasını karıştırmak için.

Hakkını yiyorum çoğu zaman. Yaptıkları çok fazladır ama ben de sonuç itibarıyla sıradan insan olduğum için hep kötü bölümlerini hatırlıyorum. Ya da şu andaki durumum iyiliklerini hatırlamak için uygun değil.

Her neyse. Bilemiyorum. Araya zaman girdi diye de unutamıyor insan. Hatta taraflı taraflı taşlaşıyor içimde her geçen gün onun aleyhine güçlenerek.

Üstelik bir yandan da kendimden nefret ediyorum her geçen gün. Çünkü ürpertiyle farkediyorum ki, geçen her sene beni daha da anneanneme yaklaşıyor, hareketlerim, düşüncelerim ona daha fazla benziyor. Ve itiraf ediyorum; ben aslında anneannemim.

Ve bu yüzden, sakın bana çocuklarıntızı emanet etmeyin!..

t u n c e r e r d e m

güz,

bir damlayla

düştü önce,

tepemize.

sesi,

alınımıza

işledi,

yüreğimize.

biz,

bir mevsim daha

yaklaştık

kendimize...

isim

Çetin Altan

İlk Anti-Medyacı medyalı Çetin Altan. "Benim Bab-ı Ali patronlarıyla kavgam hiç bitmeyecek" diyerek bayrağı açan adam. Köşe yazarından çok filozof. Yılların çilelerini, hapisleri, yasakları damıtarak bir yaşama sevinci ve keyfine dönüştürmüş ender kişilerden. Her dem muhalif bir Paris Mösyösu. Generalleri düelloya davet eden bir racon adamı. Köyde kadınlar için kuför salonu açılmasını isteyen bir "dönek" Çeto...Üstelik sıkı zampara. Sanırım kadınları da yazmak kadar çok seviyor.

ŞEHİR

Çanak kale

Geçerken arkamda kalan şehir: Çanakka-
le. Güney'e sa-
kin bir yoldan
gitmek isteyen
İstanbulcular'ın
yol arkadaşı.
Güneşin ilk içi-
mi ısıttığı yer.
Araba vapurun-
da sıcak bir çay
molası. Parke
taşlı yollardan
geçip zeytin
ağaçları ile sar-
maş dolaş oldu-
ğum çayırlar.
Truvalı Helen'in
sevgilisini bek-
lediği rüzgarlı
tepeler. Home-
ros abinin ilk
yazarlık dene-
meleri. Assos'ta
bir balık rakı
molası. Her kar-
ış toprağında
savaşın yaşan-
dığı barış dolu
Çanak kale, seni
unuttum san-
ma. Bir ara uğ-
rarım güneye
giderken.

HAYVAN

Çingiraklı Yılan

Bozkırda bir su gibi akararak giderler gitmesine ama su içerken nedense ilişmezler insana. Ben ona rağmen yılan aleminden bir tek çingiraklı yılanları severim. Çünkü mert hayvandır çingiraklı yılan... Zehrini akıtmaya geldiği düşmanına çingırağı ile geldiğini haber verir. Kaçacağı varsa kaç yani. Kaçmaz veya kaçamazsan, insanı ölüme götüren bir zil sesiyle gelir azrail. Ziller çalarken zehir kana oturur. Çengiler dökülür ortaya. Sonra bir sıcaklık bir sıcaklık...

ЗІТК

Çam

Nedense çam ve kar birlikte geliyor aklıma. Doktor Jivago filmi kareleri geziyor belleğimde. Buğulanmış bir camı, kolunu avuç içime sıkıştırdığım kazağımla siliyorum. Ortodoks bir koro bana yardımcı oluyor düşümde. Sonra adada ayaklarıma batıyor çam yaprakları. Denizden çıkıp gölgesinde yediğimiz üzüm, domates ve beyaz peynirli ziyafetten sonra ağzıma layık bir kurdan. Ne yapraklarını döker ne eğilir Çam ağacı. Ağaçlar ayakta ölür diyorsak eğer bir çam gibi yaşamalıyız hayatı. Dökülmeden ve eğilmeden...

EŞYA

Çaydanlık

Yugoslavya'dan gelirdi çocukluğumun çaydanlıkları. Dışı ve içi emaye kaplıydı çoğunun. Üzerinde kiril alfabesi ile bir marka altında da Beograd yazardı. İçinde ayrılıkçı Tamil gerillalarının kana boyamaya doymadığı Seylan'ın çayları pişerdi. Kolayı bilmezdim o zamanlar. Poşet çay ve çay makinaları da girmemişti hayatımıza. Batı'ta bir ev, evin içinde bir odun sobası, sobanın üzerinde emaye bir Beograd çaydanlığı. Buharında camlara karikatürler çizdiğim, meslek sahibi olduğum çaydanlık...

ARTIST

"Ç" harfinden anlatacak artist bulamadım, iyi mi? Gavur milletinde Ç yok zaten. C'yi kafalarına göre "c" veya "ç" okuyorlar. Ne bilsinler Gani M ü j d e ' n i n Öküz'e yazdığı yazılarda "Ç" harfine geldiğinde sıkıntı çekeceğini. Yoksa "Charles Bronson"u bir anlattırdım, parmaklarınızı yerdiniz. Hayır bir emektar "Ç" aradım. Cevat Kurtuluş, Sami Hazinses gibi, bulamadım.. Mutlaka vardır birileri ama aklıma gelmedi işte. Beni affedin soyadının önünde Çetin, Çiçek, Çiğdem olan artistler. Bir tur daha atarsam bana kendinizi hatırlatın ne olur.

ÜLKE

Çek Cumh.

El sıkışarak ayırdı kendini soyadı Slovakya'dan. Sokaklarında yürürken kitap okuyan, duraklarda otobüs beklerken seven insanlardan "başka ne beklenirdi" zaten. "Oysa senelerce ne güzel savaşırlardı. Öğretmenleri öldürdü, köyleri yakılırdı." Dünyaya kötü örnek oldular canım... Üstelik "Siz bizim Çekoslovakyalılaştıramadıklarımızdan mısınız?" tekerlemesi de kılıgitti. Geriye dünya güzeli Prag şehri kaldı. Kral köprüsü üzerindeki çalgıcılar, uzun kahverengi şişelerde içilen biralar. Kafka ve Nazım'ın kenarına oturup şiirler yazdığı Vltava nehri.

NOT

Ç harfi deyince aklıma çile kelimesi geliyor nedense. Ç harfi çiçeği getirmiyor aklıma. Çileler, çiçeklere ağır basıyor. Oysa çiçekler çilelerden daha çok var hayatımda. Ama baskın karakter işte. Sokaklarda su sattığım Zagorlu, Tommiksli günler ağır basıyor. Buzkaymak ellerle okuldan dönen sevgilinin eline şöyle bir değebilmek için sokak köşelerinde çeki len çileler unutulur mu? Unutulur. Beyin bu!.. Unutmasa kaç yazar?. Salak şey toprak oluyor zaten...

Doğru... Evet...
Genç yazarlara, da-
a doğrusu yeni ya-
arlara da rastlanı-
or dergide. Bunla-
n çoğunun bayan
lması da çok iyi

bir gelişme.. Ama yetmez.. Okurlarınız genç ve yenilik, dinamizm, duygu arayışındaki insanlar, dergiyi eski ve oturmaz yazarlar için almıyorlar bana göre; onlar ÖKÜZ'ü Leman'ın bir devamı olarak görüp kaliteli ve biraz daha edebi bir underground'luk arıyorlar.. Peki bu nedir? Bence bu; edebiyata yeni kan gerektiğinin bir göstergesidir; bence bu, eskiyenlerin, 80'lerin edebiyat mantığını ve çizgisinin terk edilmesini çağrılıyan bir düşüncedir..

Cemile Zipak

Öküz dergisini ilk sayıdan beri izliyorum. Yazın dünyasının böyle dergilere, hatta daha da çoğuna gereksinimi var. Özellikle, gençler üzerinde okuma alışkanlığı doğurmanız açısından da önemli.

Çalışmalarınızda yolunuzun açık olmasını diliyorum.

Orhan Tez-Fethiye

Trainspotting... Uyuşturucunun kötü, iğrenç, pis yanlarını gösteren bu film, eroin kullanan insanları, sıradan olmayan, farklı, çok özel kişilermişçesine mitleştiriyor, eroini popülerleştiriyor ve eleştirmekten ziyade özendiyor. Eroinin kaşığa boşaltılması, ısıtılması, kaşığın içine filtre atılarak şırıngaya çekilmesi film boyunca, seyircinin adeta gözünü içine sokularak, kullanmayan insana bile eroinin nasıl hazırlandığını öğretebiliyor.

Renton'un işsizlik maaşını kast ederek söylediği "Sponsorumuz devlet" lafıyla, eroin kullananların bireysel nedenlerden ziyade, kapitalist sistemin ve polis-devlet-mafya üçgeninin kurbanları olduğu gerçeğinin altını ısırlarla çiziyor

Sonuç olarak; film bende umutsuz bir yargı bıraktı. Film bittiğinde bende, filmde "bütün orgazmlardan daha

güzel" olarak bahsedilen ilk vuruş anının kafası düşün-
cesi ve kullanma isteği kaldı. Diğer düşünceler de sigara
dumanı gibi dağılmıştı zaten.

– Eski Bir Canki –

Saat sabahın 2'si / Dolaşıyorum barları bu sabah /
Yalnız ve tek başıma / Namus yok İstanbul'da

Mehmet Vanlı / İST

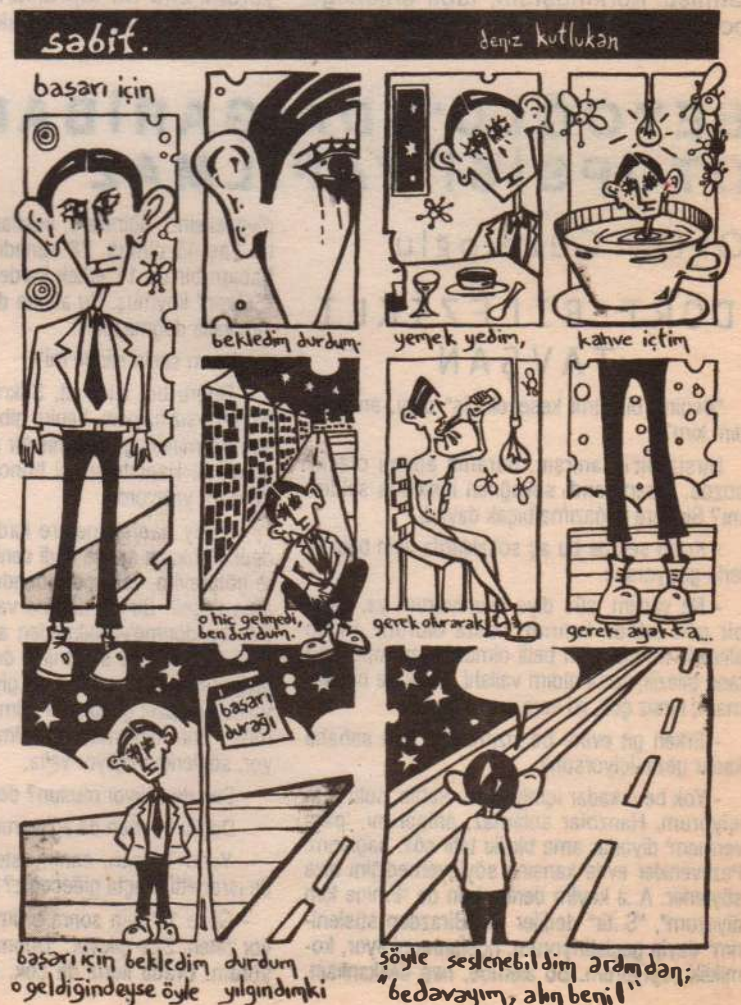
Diyarbakır E tipi cezaevinde ölenin otopsisı yapılmaz. Cesedi babasına verilmez. Nasıl öldüğünü öldürüldüğünü bilemez günlerce kapıda kar kış demeden kollarından sürüklemip atılan annesi. Diyarbakır E tipi cezaevinde öldürülen insan da sayılmaz zaten. O yüzden katiller araştırılıp bulunmaz ve hemen örtbas edilir olay.

Bir hafta sonra açık görüş yapılacağı kimin umrunda-
dır. Kimin umrunda doğduğundan beri babasını sade-
ce karanlık locada şişler aradında gören Razerin'in ba-
basına ilk defa dokunabileceği. Razerin'in hep uzaktan
öpücük gönderen babasının dudaklarını yanaklarında
hissedebileceği umudu kimin umrunda ve şimdi bü-
tün bunların çok çok uzak birer düş olduğu kimin um-
runda.

Şimdi babasının yasını bile tutamayan, tutması yasaklanan yasaklanan annesinin ona kızmasına babam hapiste diye cevap veren Razerin'e babasını göremeyeceğinin nasıl açıklanacağı kimsenin umrunda değil zaten. Zaten anlayamayacaktır küçük Raerin. Kimse kıyamacak içleri gülen umut dolu gözlerine. Kimse yaşlar ve buruk bakışlar bırakmayacaktır bu gözlerde. O hep düşler göre ek sisler ardında bir adam hayali olacak düşlerinde, o da babaannesi gibi bekleyecek babasının gelişini.

Razerin gibi kaç çocuk yaşayacak bu akibeti ve daha ne kadar. Organize edip yapacak bazıları bu cinayetleri ve bazıları daha ne kadar göz yumacak ve daha ne kadar çocuk bu akibetin kabusuyla uyuyumayacak ne kadar?

Selma Özbek / Diyarbakır

NUSRET'İN ARABASI VAR O KADAR...

Cüneyt Özdemir

Irak'a ambargonun kalkmasını en çok ben istiyorum. Kuzey Irak'a bir an önce kim kuracaksa bir devlet kursun da kurtulalım bu çileden... Zaho'daki havaalanı da bir an önce devreye sokulsun. Nasıl olsa bölgede gözü olan birileri ileriye yatırım yapmak için uçak hibe eder. Havayolu şirketi adı da benden "peşmerge airlines". Zira artık bıktım. Yavaş yavaş Kuzey Irak'a ulaşmakla, cehennemin dibine gitmek arasında pek bir fark olmadığına inanmaya başlıyorum. Tek fark, şartlar aynı olsa da, cehennemin dibini bulmak daha kolay ve daha çabuk gibi.

Kuzey Irak'a gitmek için önce Diyarbakır'dan Nusret'i aramak gerekiyor. Nusret hiçbir zaman evde olmuyor ve Kürtçe bilen karısına derdini anlatmanızı gerekiyor. Genelde ne dediğini anlamıyorsunuz. Fakat her seferinde -nasıl oluyor bilmem- Nusret benim aradığımı anlıyor ve beni kelahe bir yerde bulup Diyarbakır Havaalanı'nda karşılayacağını söylüyor. Nusret karşılaşma karşılıyor da siz öyle kolay kolay Nusret'e ulaşamıyorsunuz. Türk Havayolları Diyarbakır seferini genelde bir "hava indirme tugayı" gibi asker dolu uçaklarla yaptığı için yer bulmak mümkün değil. Her seferinde rica, minnet bir yer bulabilirsiniz, buluyorsunuz. Ve "ver elini Diyarbakır..."

Diyarbakır-Habur 100 dolar. Nusret tanıdıkları daha ucuza götürüyor. Ama ne götürüş. Arabası sütçü beygirlerini andıran bir reno steysin. En son bindiğimde övünçle 600 bin kilometre yaptığını anlatmıştı. Korkmuştum, tabii erkeklige bok sürdürmemiş, çaktırmamıştım... Yol

ise Cizre'de çorba molası vermezseniz, üçbuçuk saat; yok, illaki içcem dersiniz 4 saat. Yolda şöyle deliksiz bir uyku uyumanız ise imkansız. Her yarım saatte bir kontrol noktasında duruyor. Askerlere gülümseyerek "gasteciğim" diyorsunuz. Karşınızdaki asker dik dik bakıyorsa -ki genelde bakıyor- paşa paşa çıkartıp kimliğinizi gösteriyorsunuz.

Habur yolları Nusret'in arabasından bile eski kamyonlarla dolu. Zavallı kamyonculara acımamak elde değil. Günlere gecen boyu Irak'tan ucuz petrol getirmek için yollarda sıra bekliyorlar. Kamyonlarda yatıp kalkıyorlar. Sıra kendilerine gelince de dertleri bitmiyor. Gümrük memurları üzerinde ciddi rüşvet söylentileri dolaşıyor. Kimse cesaret edip de şikayet edemiyor, zaten duysa bile kimse de üzerine gitmiyor. Aman ha bir terslik olur, kapı kapatılır diye korkuyorlar. Habur kapısı bölgedeki binlerce ailenin tek ekmek kapısı. Kapı kapanınca tek çıkış yolu başka 'yollarda' aranıyor.

Habur'un öte yakası ise Darkwood. Fantom da sizsiniz. Önce gümrük önünde bekleyen peşmergelerin eline 100 dolar rüşvet sıkıştırıp savuşturmak zorundasınız. Yoksa Nusret sizi arabasıyla Zaho'da bekleyecek. Peşmergeler aç ve ağgözlüler... Dinleri-imanları dolar. Özellikle Türkleri kazıklamak en büyük hobileri... Eminim boş zamanlarını "Türkleri nasıl kazıklarız" diye düşünerek geçiriyorlar. Ağgözlü şoförler 'Nusret'i alma, bizi al' diyorlar. Onların arabaları Nusretinki'nden bile eski. "Nusret'e paraları peşin verdik" diyorsunuz. "Bedava götürürseniz götürün, sizle seve seve geliriz" diyorsunuz. Götürmüyorlar.

Araba sorununu çözünce sıra gerekli izin kağıtlarının bulunmasına geliyor. Bir gün bu peşmergeler birleşip bir devlet kurmayı başarabilirlerse devletin adını Birleşik Kürdistan Bürokrasi Devleti koyacak. Eciş-bücüş bir imza için Zaho'da saatlerce dört dönyorsunuz, sonunda olayı çözüyor, gerekli yerlere gerekli rüşveti verince Dohuk'a doğru yola çıkıyorsunuz.

Kuzey Irak'ın en çok belirsizliğini seviyorum. Zira bu toprakların Güneydoğu-su'nda bir kasabaya yaklaşıp kasa-

banın en son kime ait olduğunu bilememenin verdiği heyecan insanın adrenalini artırıyor. Örneğin, Erbil'e geliyorsanız ve düşünüyorsunuz; burayı en son Barzani mi almıştı, Talabani mi? Neyse ki Peşmergelerin hepsi görmüş geçirmiş, kültürlü insanlar. Kontrol noktalarında her kimlik sorduklarında gösterdiğimiz bankamatik kartlarından karakter tahlili yapıp, her seferinde bizleri serbest bırakıyorlar.

Zaten burada bir kasaba ya da il, el değiştirince tek değişen resmi dairede çalışan memurlar. Son 3 aydır da maaşlar verilemediği için artık kimin adının nerede çalıştığı da önemini yitirmeye başladı. Sanki Kuzey Irak'ta bir köşe kapmaca oynanıyor. Burada bir peşmergenin aylık maaşı 30 dolar. Yani sudan ucuz. Bu yaşlarını-başlarını almış amcalar hâlâ gençliklerinde aldıkları kaleşnikoflarını kullanıyorlar. Yıllardır topu topu 2 milyon 700 bin lira için savaşıyorlar. Sakın ola savaşın nedeni milliyetçilik demeyin; zira Irak, Amerika, İran, Türkiye dörtgenindeki çıkar hesaplarının hiç-

birinin içinden milliyetçilik geçmiyor. Aslında tüm olay emperyalist istekler, geçim derdi, bir yaşam biçimi, falan-filan...

Değişen dengeleri en iyi Nusret takip ediyor. Arabasının torpido gözünde hem Talabani ile hem de Barzani ile çektiği fotoğraflar var. Girdiğimiz şehirlerdeki kontrol noktalarında hangisi denk gelirse onu gösteriyor. Bir gün yanlış fotoğrafı yanlış peşmergeye gösterecek diye korkuyorum.

Kuzey Irak'ın dönüş yolu ise muhtemem. Gerçi geldiğiniz yoldan geri dönyorsunuz, ancak Atruş Cumhuriyeti'nin yanından bile geçseniz, biliyorsunuz ki önünüz Türkiye. Darkwood'dan her ayrılışımızda Habur'da vatan topraklarını öpüyorum. Hatta hatta gümrükteki polisler bile sarılıyorum. Bir de Habur'dan Diyarbakır'a kadar Nusret'in son 3 yıldır almayı kararlaştırdığı arabasında hiç kimse uyandırmadan şöyle bir güzel uyuyarak geldiğim günleri görebilsem...

Bekliyorum.

BEYOĞLU'NDA GARİBANIN OTOPSİSİ YAPILMAZ

Oktay Güzeloğlu DÖRT BİLEZİKLİ TAVŞAN

"Benim, bileğimi kesecekmiş" dedi, anlamadım kim?

Hırsız Bit'i, tanırısın, buranın adamı olacak sözde. İnsan kendi sokağını insanına saldırır mı? Bir kere boğazıma bıçak dayadı.

- Kızım sen de bu aç sokaklarda altın bileziklerle geziyorsun.

- Ne yapıım, süs diye takmıyorum ya. Yarın bir gün ortada kalırım, hasta olurum. Bizim alemde ne olacağım belli olmaz, topu topu dört tane bilezik, zorla aldım vallahi. Evde de bırakmam, hırsız çok, iki kere soydular evi.

- Erken git evine be kızım. Her gün sabaha kadar gezip içiyorsun?

- Yok be o kadar içmiyorum. Sahte, sulu rom içiyorum. Hanzolar anlamaz, anladı mı, 'para vermeyi' diyorlar ama bir-iki tatlı söz, bağlarım. Pezevenkler evde karısına söyleyemediğini bize söylerler. A..a koyım derler, ben de "Emine kim diyorum", "S..tir" dediler mi "Birazdan süslenirim" deyip geçiştiriyorum, hoşlarına gidiyor, komiklik yapıyorum. Bu alemde, hep delikanlısın,

diyeceksin!.. İbinelere, puştılara, aman, böyle işte. Yaş 45 olmuş, 28 senedir, bu alemdeyim. Babam bir de 11 erkek kardeşten sonra, adımı "Şükran" koymuş. Bu aleme düşeceğimi bilseydim valla doğmazdım.

- Kızım senin elinde mi?

- Doğru be, s.ktir et, Şükran'ı. Tavşan daha iyi, zararsız hayvan, benim gibi. Bak, hapishane-den çakmaklık göndermiş bir müşterim, diyerek gösterdi. Hapishane işi boncuklu, üzerinde de "tavşan" yazıyordu.

- Ooo hapishanelere kadar adım düşmüş dedi. Kahkaha attı ve hadi seni bu akşam bir yere götürüyüm, valla para benden, paspal, bir yer ama neşeli. Bir de dönme var, şarkı söylüyor. Ben bu dönme'ye bilmeden aşık oldum; söyledim. "Ay ben de sizdenim" dedi. Niye pantolon giyiyorsun, dedim. Sen de giyiyorsun ya, dedi. Valla, ne güzel çocuk, bir içim su, acıdım, "dönmüş". Onu dinlemeye gidelim, çok acıklı söylüyor, söylerken ağlıyor valla.

- Sen de ağlıyor musun? dedim.

- Doğru be, ben de ağlıyorum, dedi.

- Yahu Tavşan, canım istemiyor, dediysem de ısrar etti. Kaçta gideceğiz? dedim.

- Gece 12' den sonra bizim lokantada iş bitiyor zaten, 2'de çıkıyor, "Dönme", onun için gidiyorum. Orada keriz de çok, ısmarlıyorlar ama

bu gece olmaz. Ben sana ısmarlıyacağım, söz.

- Adamın var mı? dedim.

- Yok be, bizde adam mı durur? Zaten az para kazanıyoruz. Sen şimdi güzel adamsın, durur musun?

- Beni karıştırma dedim.

- Delikanlı adamsın sen.

- Bırak kızım nereden çıktı bu laflar.

- Tabi sen delikanlısın, bizim patron abla da söylüyor, serserilerden çok korudu bizi diyor.

- Yahu, bırakın bu lafları, ben kabadayı değilim, beni severler o kadar.

- Ben de, seviyorum seni. Bak, yanlış anlama, kardeş gibi seviyorum.

- Nasıl seversen sev be kızım...

Tavşan, çirkin, sekerek yürüyen zayıf, sarıya boyanmış saçlı, 5. sınıf meyhanelerde çalışan, "vesikasız" bir orospu. Yüzünün, çizikleri, yaşanmışlığın kırık düşleri gibi durur alnında.

Gece buluştuk. Doğru dönme şarkıcıya. Ooo içerisi toz duman; abiler, ablalar, travestiler, i.neler, hanzolar yığılı. Küçük bir yer. Kenarda zorla bir yer bulup oturduk. Sahnede bir menopo- poz karı, şarkı söylüyordu. Gürültülü, tavşan, herkesle, samimi selamlaşıyor. Ben de kafamla selamliyorum, tanımadığım insanları.

Birer duble rakı attık, aslında, ben bir atana kadar Tavşan üç duble attı. Arada bir yalandan, çığlıklılı gülyör kafasını, omuzuma vuruyor, neşeli, etrafa fazla havalı poz atıyor.

Saat geldi ve anons! Dönme şarkıcı çıkacak, bir alkış, bir alkış, ıslıklar, gırla, sanki "Zeki Mü-

ren" çıkıyor. Önce sesi, sonra kendi çıktı. Sahne 25 santim yükseklik, 3 metre genişlikte vardı. Ses ayan yüksek, insanlar yüksek sesle konuşuyor. Fakat gürültüde laflar, havada çarpışıyor, "davulcu ossuruğu" gibi boşa gidiyor. Tavşan, kulağıma, eğilmiş, anlatıyor. Anlamıyorum zarını patlatacak, "dönme şarkıcı" dönmüş sesiyle, kendini yerden yere atarak acılı şarkılar söylüyor.

Bir ara yanıma geldi, bize, bilhassa bana "Yazık değil mi sana" şarkısını söylüyor.

Tavşan kızdı, kıskandı.

"Git lan i.ne dönme!" diyerek tersledi. Dönme de, şarkı arasında orospu diye bağırıyor, mikro-fonda patlıyan sesle. Bir anda ortalık karıştı. Biri geldi, Tavşan'a bir sürü küfür yağdırdı; Tavşan sarhoş, abuk subuk, küfürler ediyor. Laflar bana da çarpmaya başladı. Geleli 3 saat olmuştu. 3 saatir nöbet tutan suskunluğum kendini adamın üzerine attı. Sonunda, sağ kaşım yaralı, kanlı Tavşan, üç-beş, belki de daha fazla, yumrukla kurtulmuş olarak, sokaktaydık. Tavşan hâlâ "İbine dönme, benim yanımda sana asılıyor, yazık değil miymiş sana. Ne var lan ibine, çirkinsem ne günahım var, yaratan utansın, çirkinim lan, sana ne ulan, sana ne dönme ibne" diye ağlıyor, bağılıyor. O sarhoş, ben sarhoş, "eve, bırak beni" dedi. Sakinleşti. Kolumda, perişan evine gittik.

Kapıda, "hadi çık yat" dedim.

"Sen de gel, gel valla saldırmam" dedi. "Kafam çok iyi" dediysem de, evine girdik, yattık.

Sabahleyin üzerimde bir ağırlık vardı. Tavşan'dı...

Güzel İnsan Ferruh

Erder
Özkalkar

ŞEHİR AŞKIYASI

Çingeneler: En İyi Türkü
Söyleyeni Padişah Seçen Halk

ÇİNGENELER

"Karanlık yağmurlar gibi dağılmışlar / sıcaklarda ne dua edecek kiliseleri var / ne savaş duyuracak devletleri / başkaları için kılıç yaptılar / kendilerine salt yalnızlık türküsü söylediler / içlerinde en iyi türkü söyleyeni / padişah seçtiler kendilerine"

Radovan Pavlovski

Çingeneler, "hiçkimsenin akrabası", "hiçkimsenin arkadaşı"dırlar... Geleneksel kavrayışa göre, Çingenelik kusurlu hallerdendir, toplumsal/sosyal bir sicildir. Onlar, "dışımızdan biri"dir, aykırıdır, ötedeki'dir, öteki'dir. Uzakta kalmaları, içimize girmemeleri gerekir.

Çingeneler, bütün bunlara şarkı söyleyerek itiraz eder... Onları aşağılamak için, "hiç insan, yok insan" anlamında sözcükler türeten kendileri gibi azınlık bir halka, şarkı söyleyerek itiraz ederler. Çingeneler tüm zamanlarda müzik-hal bir halktır...

Onlara, "Gurbet" dendiğini ilk kez Kıbrısta duydum. Anadolu'nun bazı yörelerinde de aynı sözcüğün kullanıldığını öğrendim. Makedonyalı Türklerin de, "Gurbet" dediğine tanık olunca şaşırdım... Dünyadaki tek Çingene Partisi, Makedonya'dadır. Rivayete göre, meclisteki tek milletvekili, kemanla solo geçerse "evet", ısıkl çalarsa "hayır" oyu kullanmaktadır...

Çingene; romantik bir sıla çağrışıdır. Gurbet; gitmelerin, uzaklıkların romantizmidir... Uzaklıklar, gitmeler, yollar-da yaşanmış anılar, aşklar, kınılmalar...

Az fotoğraf çektirirler, ama aynayı/ta-rağı ellerinden düşürmezler. Her kuşa, her ağaca, şarkı sözü yazarak, çalgı-ların tellerine özgürlük kondurarak gez-melerde geçen hayatlar toplamıdır...

Gelecek uzun sürdüğü için, şimdiki zaman içinde dillenirler. Alfabelerinde

"geçmiş" ve "gelecek" zaman yok gibidir. Çingeneler Zamanı, şimdiki zaman, şimdiki zaman, Çingeneler Zamanı'dır...

İnsanlar çingenelerden daha çok, çingene imgesini sever. Çiçekle, mü-zikle özdeşleştirilirler. Platonik, imgesel bir aşk halidir bu. Çingene kavramına ve çingene imgesine duyulan sempati, gerçek çingeneye duyulan antipatidir. Bu iki yüzlü yanılsama, bireyin ve top-lumun yabancılaşması, şizoik bölün-mesi, bilinç yarılmasıdır...

Çingeneler, "hiç kimsenin akrabası"dırlar... "Hiç ulus" ve "hiç ülke"dirler. Belkide bu nedenle, gelecekte olması gereken bir düşün, şimdiki zamanda çocuksu ve söz dinlemez sembolüdür-ler. Şimdiki zaman caz'ı...

Onlara, "düş burcu", "çiçek burcu", "esmer burcu", "gurbet burcu", "şarkı burcu" da denebilir.

Semboller, gerçeğinden daha yakı-şıklı bir halk...

Asi, gezmelerde... Gözaltı'nda ve Sö-zaltı'nda sınırlara sığmayan, sınırötesi yaramazlıklar yapan, hiç büyümeyen çok çocuk bir halk...

Müzikhal Aşkiyalar...

Gam'sız müzik yapan tek halk...

Ulusötesi şarkılar, devletötesi çalgı-lar, çiçek esmerliğinde naif bir Çiçek, Enternasyonalizmi...

Çigan Enternasyonalizmi...

Sezai Sarıoğlu

alın çocuktan en büyüğünü! tan cemal ve iki çocuk

ezgi ve dilara su kim hangi takımı mahallede anket yoldan geçenlere bayağı da
tutuyo diye yapıtlar sormuşlar çalışmışlar

tanıştım
bu kızım ezgi...

bu da dilara
su ...

"Ezgi" diye başlar Nazım
Rikmet'in Mermekatında in-

Kara Yılan türküsü Ruhi
Su'nun olağanüstü sesiyle ses-
lendirdiği bu muhteşem türkü-
yü maç boyunca söyledim. Sa-
hada futbolu şirselştiren bir
Galatasaray vardı. Ama futbo-
lun türküsünü söyleyen ve ile-

stadyumlarında dinle
belli olan bir Gaziantep de var
tecarav. Gaziantepspor'un olay

Örkiye	G.S.	Fener B.	B.J.Y.
1.	1	1	1
2.	2	2	2
3.	3	3	3
4.	4	4	4
5.	5	5	5
6.	6	6	6
7.	7	7	7
8.	8	8	8
9.	9	9	9
10.	10	10	10

ahanın yıldızı!

şöyle uyardı:
"Bak Hakan'a dikka
Çok hazır görünüyor."

de söylemiş.
Gerçekten, Hakan Ş

futbol basit oynadığı müddet-
çe güzeldir
maçın sonra sana çok kur-
san, kuvvetli bir Galatasaray
anlam sevdiğerden aklı

kimi kızmış, sizin
işiniz yok mu
 demiş.

kimi de başını
okşamış onların

sonuçları
değerlendirip

verdiler bana
pozisyon TİMLER

gördüğünüz gibi
en büyük gassaray!

di. MERT: "Ah! daha
derli toplu. Rahih Terim
O'nu adam ediyor."

mutlak bir
de golf ka-
cirdi. EV-

da hatalı goller yiyen Hay
rettin'e kaleyi verdi. Terim
derdi bireysel değil, takım.
Dünkü maçın en başarı-

Hagi'ydi. Dünyada şu an
futsal futbol oynayan en
10 futboldan biri ola-
rak karakterlere sahip olan
sine de sakatlık vermesin.
aracterlere sahip olan kişi-
sakatlık vermesin.

VEDAT BEY'İN GÖRKEMLİ HAYATI Vedat Özdemiroğlu

Vedat Bey'e Afganistan'ı sor-
dular. "İlk cinayet işleyen in-
san, kardeşi Habil'i öldüren
Kabil'di. Şimdi de Kabil ken-
tinde kardeşin kardeşi öldür-
mesi, bütün barış yanlıları gibi
beni de üzüyor elbette" dedi.
Bunları dedi.

31 Mark Olayı

Vedat Bey, tuhaf bir kaza geçiren spor
yazarı dostu Atak Bey'in görevini üstlen-
mek için gazeteye gittiğinde, kendisini
Şirin Hanım karşıladı. (Bu hanımla bir
gün evvel telefonla konuşmuşlar ve bu
konuşmadan sonra zavallı kadın -Vedat
Bey yanılmıyorsa, ki yanılmazdı- kötü şe-
kilde aşık olmuştu) Vedat Bey'le tanışınca
aşkı bariz şekilde deprenen bu minyon
kadınla birlikte spor servisinin diğer ele-

manları da Vedat Bey'i çok iyi karşıladı.
Servis şefi Ferhat Bey dışında. Vedat
Bey "Üç ihtimal var" diye düşündü, "Ya
şef olduğu için bana gösterilen ilgiyi kı-
skandı, ya beni zaten sevmiyordu veya şu
küçük hanım, onu çok seviyor olabilir.
Yoksa herhangi bir insan bana niye so-
ğuk davranırsın ki?" (Buradan Vedat Bey'in
uzun yıllar önce de aynı muhteşem man-
tığa sahip olduğunu görüyoruz.)

Kahveler içildikten sonra Vedat Bey
konuştu:

-Artık görev zamanı. Atak Bey burada
ne yapıyorsa, hiç çekinmeden söyleyi-
niz, o sorumluluğu ben alacağım.

Şirin Hanım mahcup bir kahkaha attı:
-Aman Vedat Bey, isterseniz bütün
gazeteyi tek başınıza çıkarabileceğinizi
aptallar bile bilir.

Ferhat Bey sakın olmaya çalışarak:
-Vakit ilerliyor. Gazete baskıya gire-
cek. Makinalar bizi beklemez. Okuyucu
görmek değil, gazete ister.

Vedat Bey:
-Haklısınız. Görevim nedir?
-Siz, ben ve Muhittin adlı arkadaş,
oturup geçen hafta oynanan futbol
maçlarını değerlendireceğiz.

-Tamam. Şef sizsiniz.
Vedat Bey, Ferhat Bey ve Muhittin adlı
bey adayı, masabaşına oturup fikir teati-
si yapıtlar. Haftanın kareasını, haftanın
hakemini, haftanın karma takımını ve
haftanın golünü seçtiler. Gol kralığı za-
ten belliydi. Geriye sadece haftanın takı-
mı kalmıştı. Ferhat Bey gerinerek:

-Haftanın takımı **Fenerbahçe** olsun
derim. Ne dersiniz? Sanırım bir itiraz
yoktur.

Muhittin parmağını şıklattı:
-Kabul şef. Güzel bir seçim.

Vedat Bey, bu Muhittin adlı gencin
güç meraklısı ve şef yalakası olduğu için
ne kadar zor bir ruhsal durumda olduğu-
nu düşündü. Ferhat Bey sert şekilde:

-Vedat Bey! Sizin fikriniz nedir?
-Bence Fenerbahçe yanlış seçim. İs-
tanbul'da **Göztepe**'yi 1-0 yenmiş. Nor-
mal bir sonuç bu. Oysa Vefa, Ankara'da
Hacettepe'yi 2-1 mağlup etmiş. Haftanın
takımı olmak Vefa'nın hakkıdır.

-Hayır, Fenerbahçe olacak. Ben şefim!
-Ben de dürüstüm. Ayrıca üzerimde
dostum Atak Bey'in sorumluluğu var.

-Kes sesini. Defol git buradan.
Şirin Hanım, endişeyle yanlarına geldi:
-Ferhat Bey, teessüf ederim. Böyle
kıymetli bir misafire...
-Sus, orospul!

Vedat Bey, Ferhat Bey'i kedi yavrusu
gibi ensesinden tutup kaldırdı:

-İşte buna tahammül edemem. Küçük
hanımdan özür dileyiniz.

Ferhat Bey özür diledi. Vedat Bey de-
vam etti:

-Ayrıca, demin ajandanızda birtakım
garip rakamlar ve banka numaraları dik-
katimi çekti. Sanırım oradaki Fenerbah-
çeli yöneticinin adı tesadüf değil. Sizi kı-
nıyorum.

Vedat Bey, Ferhat Bey'i yere bıraktı.
Tam arkasını dönüp Şirin Hanım'ı sakin-
leştireceği anda, çılgına dönen Ferhat
Bey, çekmecesinden çıkardığı matkapla
Vedat Bey'e saldırdı:

-Alçak herif, gelip herşeyi bozdun.
Ekonomik teşebbüsümü baltaladı, kari-
yerimi parçaladın ve görkemimle Şirin
Hanım'ı baştan çıkardın. Ferhat, Şirin
için dağları delmişti, şimdi ben de seni,
yani dağ gibi bir adamı delik deşik ede-
ceğim. Geber alçak!

Tabii ki Vedat Bey'in bu saldırıyı kaza-
sız atlatması ve zavallı Ferhat Bey'i ekar-
te etmesi zor olmadı. (İlerleyen yıllarda
Şirin Hanım, Vedat Bey'le çok ilgilene-
cek, ne yazık ki karşılık bulamayacak ve
Paris'e yerleşecektir.)

Ertesi gün, Vedat Bey, elinde gaze-
teyle Atak Bey'i ziyaret etti. Atak Bey
neşeliydi:

-Ah benim vefalı dostum, işimle ilgilen-
diğin için sağol. Bu arada haftanın en iyi-
leri çok dürüstçe seçilmiş, bravo! Bravo!

-Bir an önce iyileşiniz Atak. Çünkü art-
tık şef oldunuz. Ayrıntıları anlatamaya-
cağım, önemli bir isim var. Hemen eve
gidip **İlgaz Dağları**'nın Anadolu'daki
yüceliğini anlatan bir güfte kaleme ala-
cağım. Neden dersin, ilham geldi de-
rim. Hoşçakal.

test KÜLTÜR SANAT met üst

1. aşağıdaki kitaplardan hangisi mer-
hum kemalettin tuğcu'ya ait değildir?

- a-) huysuz çocuk b-) hırsızın oğlu
c-) cillop gibisin yavrum
d-) sokak çocuğu

2. haklar ve özgürlükler platformu dö-
nem sözcüsü oya gökbayrak'ın elektrikli
sandalyesinde eroin bulunması sahnesini
türk sinemasında en çok hangi kötü
adam yapardı?

- a-) önder somer b-) mecdet nenzir
c-) tecavüzcü coşkun d-) Reha Muhtar

3. cim bom'un romen futbolcusu Hagi
hangi ünlü karikatüristimizi ansırttırtırtı-
tırıyor?

- a-) ali ulvi ersoy b-) bedri koraman
c-) mehmet çağçağ d-) suat özkan

4. bıyiksız hikayeler hangi bayan kari-
katürçümüzün albümünün ismidir?

- a-) ramize erer b-) özden öğrük
c-) feyhan güver d-) gülay batur

5. fransız şair Arthur Rimbaud para ka-
zanmak için hangi işleri yapmıştır?

- a-) beyaz kadın ticareti b-) esir ticareti
c-) silah ticareti d-) mefruşatçılık

6. meşhur "ne yapmalı" kitabı hangi rus
düşünür, yazar ve eleştirmenine aittir?

- a-) nikolay gayrilloviç çernişevski
b-) boris yeltsin c-) nastasia kinski
d-) nataşa nataşa kodun beni ataşa

7. başbakan necmettin erbakan'ın bur-
cu nedir?

- a-) hurma burcu b-) kaynak burcu
c-) burcu burcu d-) namus burcu

8. Leman ve Öküz'ün yazı işleri müdü-
rü kutlu esendemir hangi başlıklı kapak-
tan yargılandı?

- a-) kırmızı başlıklı kız
b-) cezaevleri ölüm kusuyor
c-) beni köyümün yağmurlarında yıkasınlar
d-) yargılanan esendemir pas tutmaz
e-) aşkın ve savaşın gündüz ve geceleri
f-) atavrat, silah
g-) mezarımı taştan oyun
h-) en büyük cim bom başka büyük yok

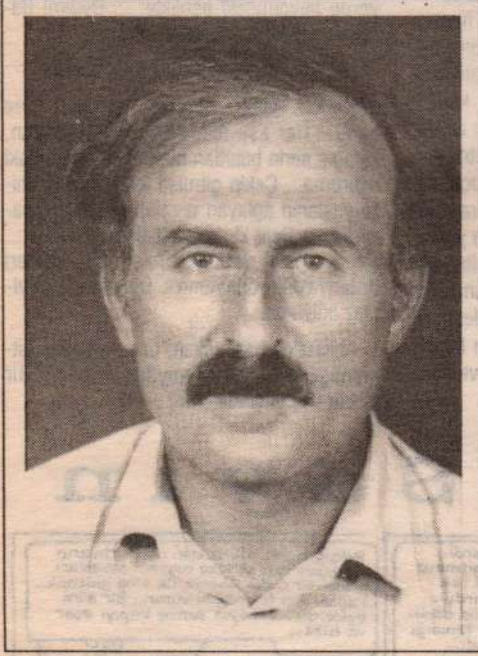
1-d, 2-a, b,c,d 3-b, 4-c, 5-c, 6-d, 7-b, 8-a
Not: Bu hafta doğru cevapları bulup
gönderenleri su'ya götüreceğiz, susuz
getireceğiz.

Muhsin Kızılkaya

CİNS İSİMLER

"İnsan Mahallesindeki En Yakın Komşum..."

Onunla arkadaş olmama vesile olduğu için Ayşegül'e...

Sokakta karşılaşırsanız onunla, eminim hiç dikkatinizi çekmez. Sıradan bir adamdır, çok sıradan görünür, herhangi bir belediye otobüsü müdavimi gibi. Hafif epri-miş kot pantolonu, gösterişsiz, markasız gömle-ği veya ceket, herhangi bir yerden alınmış ayakkabıları, kırılmış seyrek saçları, uzunca sayılabilecek kancalı bumu, bıyıklarının altındaki dudaklarından eksilmeyen hafif tebessümü, sa-riya çalan yüzü, uzun sayılmayacak boyuyla yü-rür, yanında biri varsa mutlaka konuşur, yoksa düşüncelere dalarak etrafıyla çok az ilgileniyor-muş gibi yürür.

Sıradan bir adam görüntüsü verir, her gün her yerde karşılaştığınız bir adam...

Kafasında kocaman bir dünya...

Meselerlerinin büyük bir kısmını halletmiş, te-orisi üzerine kafa patlatılmış, analizi mükemmel yapılmış, referansları 600 yıllık düşünce tarihi-nin en kuytu köşelerinden alınıp çıkartılmış, dörtbaşı mamur, sağlam bir dünya... Marksiz-min en rafine, en insancıl, en radikal ve en dev-rimci özünden damıtılmış bir dünya...

Ömer Laçiner... Bizlerin, (onunla dostluk kur-ma şansına kavuşmuş hepimizin) Ömer Abisi...

1991 yılına kadar Ömer Laçiner adı benim için hep gizemini koruyan bir efsaneydi. Türk solunun yetiştirdiği "en çaplı" teorisyenini bam-başka bir insan olarak canlandırmıştım belleğim-de. İnce tel çerçeveli gözlükleri olan, kafasında saç kalmamış, yuvarlak yüzlü, ağır ağır konu-şan, belki de az buçuk kendini beğenmiş, bildiği şeyler konusunda ketum, kendini ağırdan satan, kibirli, iyi giyimli bir adam olarak hayal etmiş-tim onu hep. Hayır, bütün bunlar yazdıklarından edindiğim izlenimler değildi. Bu kadar çok şey bilen, bu kadar çaplı bir entelektüel ancak böyle biri olabilirdi. Muhtemelen liseyi bir kolejde oku-muş, yüksek öğrenimini de yurtdışında bir üni-versitede...

Ve 1992 yılında ilk kez karşılaştığımda, uzun süre karşımdaki adamın Ömer Laçiner olduğuna inanmadım. Bir "sivil" inisiyatif grubu tarafın-dan düzenlenen ve Türkiye'de ilk kez Kürt soru-nunun enine boyuna tartışıldığı bir konferansta gördüm onu. Sunucu anons etti adını ve hiç beklemediğim bir adam çıktı kürsüye. Açıkçası, biraz yukarıda tarif ettiğim bir Ömer Laçiner bekliyordum. Eski bir kazağın üstüne giydiği ye-lekle, hiç de alıştığımız entelektüel görüntüsü vermiyordu. Sanki kalabalığa hasbelkader karış-mış biri gibi... Şimdiye kadar bütün konuşmacı-ları dinlemiş, o çıkınca kürsüye daha bir pür dikkat kesilmiştim. Farklı şeyler söylüyordu, söylediklerinin özetini daha sonra bu konuyla il-gili topladığı yazılarından oluşan kitabına başlık yaptı: "Henüz Vakit Varken..."

Bizden önceki kuşağın, 68 kuşağı diye ünle-nen bir kuşağın içinden çıkmış, asker kökenli bir teorisyen, entelektüel... 1975 yılında yayın hayatına başlayan, 12 Eylül'den sonra 9 yıllık bir kesintiye uğrayan, Türkiye'nin en ağırbaşlı, en etkili sosyalist kültür dergisi "Birikim"in yayın yönetmeni...

Kendi kuşağından birçok kişiden farklı olarak korudu kendini. Ölümünden yıllarca sürecek hapis hayatından bir şekilde kurtulmuş birçok arkadaşından farklı olarak, "değişim" rüzgarları-na" kapılmadı. Hocası Karl Marx'tan almıştı desturu, dünyayı yorumlamak yetmiyordu, asıl olan onu değiştirmekti. Bundan olsa gerek, dün-yanın ve olayların değişimine bağlı olarak, "de-ğişmekten" çok "değiştirmeyi" koymuştu kafa-sına bu yolun yolcusu olmaya karar verdiği an-dan itibaren.

Sivaslı, 5 çocuklu bir ailenin yoksulluğu, da-ha çok küçükken askeri okula götürdü onu. "Parasız" okumak zorundaydı. Erzincan'da sına-va girdi ve Kuleli Askeri Lisesi'ni kazandı. Kule-li'ye girişi, Kuleli Lisesi Kütüphanesi'ne de bir müddat kazandı. O dönemde Ömer Laçi-ner'in, bütün askeri kütüphanelerde bulunduru-lan, ancak yasak olan birtakım kitapları ulaşma-sı, gece gündüz kütüphaneden çıkmayan çocu-ğa sempati duyan kütüphane görevlisinin yardı-mıyla oldu. Kütüphanenin alt katında kilit altında bulundurulmuş "yasak yayınları" ulaştırdı onu bu görevli. Burada, "Manifesto"yu okudu, Mao'nun "Halk Savaşı Taktikleri"ni... Bu mahzende aşı-landı, burada kanına girdi Karl Marx... (Bir yer-lerde okuduğum, "Mustafa Kemal Askeri okul-dayken Marx'ı okuma şansına kavuşmuş olsay-dı, Türkiye'de sosyalist bir devrim yapardı" sap-taması düşüyor aklıma.)

Her Türk subayı gibi, "teşkilat" işlerine askeri okulda bulaştı. 1970'lerin başında, solcular ara-sında yoğun bir şekilde tartışılan "sol darbe" fik-rine sempati ile bakmadı. Mahir Çayan'la yaptığı bir görüşme THKP 'ye götürdü onu. Eline silah alan gençlerin devrim için eyleme geçmeleriyle birlikte Mahir Çayan'dan sonra yakalandı ve Seli-miye Kışlası'na hapsedildi. Askerlikten atıldı; or-dudan el çektilerinde rütbesi üsteğmendî. Ha-pishanede biriktirmeye başladı, çok önceleri te-mellerini attığı teorik dünyasına ait o muazzam birikimini. Bu birikimin, günün birinde bir "sosya-lis kültür dergisine" dönüşmesinin düşünür kurdu mapusanede tanıştığı Murat Belge ile birlikte.

Herkesin Türkiye'nin kurtuluşu için "silahlı mücadele teorileri" geliştirdiği, "radikal olmanın silahlı olmakla" eşdeğer tutulduğu bir dönemde, "büyük bir fikri platforma" kaynaklık edecek, "kendi teorik dünyamızı kurmak..." cümlesinde somutlaşacak bir "sosyalis kültür dergisi" çı-karmak cesaret isterdi. Gelecek eleştiriler hazı-rdı, "gün o gün değil, derlenip dürülmesin bay-raklar" şiirinin revaçta olduğu bir dönemde "fik-rin", "teorinin" zamanı değildi. "Militan", "Bari-kat", "Duvar", "Özgürlük", "Kurtuluş" gibi "radi-kal" kelimelerin siyasal-ideolojik hareketlere dergi adı olduğu bir dönemde, adı "Birikim" gibi ne suya, ne sabuna dokunan, "pasifist" bir olu-şumun hiç zamanı değildi. Teorik dünyay-mış...Teori amaç değil, devrime giden yolda sa-dece bir araçtır!

Selimiye Kışlası'nın birkaç kat yerin dibindeki hücrelerinde Ömer Laçiner'in beyin hücrelerinde oluşan ve bütün bu eleştirileri göğüsleyebilecek, "kendi teorik dünyalarını kuracak" bir dergi fikri, koğuştaki tanıdığı TIP geleneğinden gelen akade-misyen Murat Belge'nin kafasındakilerle birleş-tikten sonra, "politika üretmeye adaysak eğer, önce o politikanın üretilebileceği teorik zemini oluşturmamız" cümlesine dönüştü. Dışarıda, Can Yücel, Onat Kutlar ve Yavuz Çizmeçi hazır bekliyordu. (Onat Kutlar öldürüldü, Can Yücel hâlâ kıvrıp kıvrıp, Yavuz Çizmeçi, Ahmet Özal'la birlikte bir havayolu şirketi kurdu, şimdi malvar-lığını bekliyor!)

1974 affından Murat Belge çıktı dışarı, 141'den yatanlar af kapsamının dışındaydı.

Meclis'in bu kararını daha sonra Anayasa Ma-hkemesi iptal etti, Ömer Laçiner böyle serbest kaldı. Gördüğü işkenceler zayıf düşürmüştü onu. Tüberküloza yakalandı. Ağır hasta oldu. Uzunca sayılabilecek bir nekahet dönemi Si-vas'ta geçirdi, doğduğu şehirde. Ve 1975 yılın-da geri döndü, "Birikim" in ilk sayısı da o yıl çıktı siyasal arenaya...

Bu dergi bir fraksiyon dergisi değildi. Kulvarı farklıydı ve fraksiyonlar üstüydü. Dergiyi oku-yanlar, dergide yazanlar, bir süre sonra "Biri-kimciler" diye adlandırıldılar. Silahlı-külahlı mü-cadeleyi radikal olmanın başkoşulu sayanlar, küçümsediler Birikimcileri, onlara göre bu der-ginin etrafında bir araya gelen aydınlar, yazarlar, akademisyenler, "biriktirmekten" başka bir iş yapmıyorlardı.

Açın Birikim'in o dönem sayılarını, sosyalist hareketin bugün geldiği noktaya ilgili birçok ipucu bulacaksınız.

12 Eylül darbesi, "Birikim" e de inen bir dar-beydi. 2 yıl kaçak yaşadı Türkiye'de. Kaçak ya-şadığı sürece de, bazı önemli macraları kaçırmadı. John le Carré'nin romanlarını aratmayan se-rüven dolu bir yolculukla (Kapıkule'de yakalan-dı, Almanya'ya giden işçi pasaportu vardı, ye-mediler; Kuzey Denizi'nde balina avlamaya gidi-yorum dedi ve görevlileri ikna etti), karayoluyla Almanya'ya, oradan binbir güçlüklerle Fransa'ya geçti ve zaman zaman Türkiye'ye kaçak girerek 8 yıl sürgün hayatı yaşadı. Sürgündeyken, 1989 yılında yeniden Birikim'i yayınlamaya başladı.

Şimdi her sayıya yazdığı "geçen ayın biriki-mi" başlığı altındaki analizleri, Türkiye'nin bugü-nüne ve geleceğine yepyeni bir bakış açısı geti-riyor. Şimdiye kadar ileriye dönek ne yazdıysa, hemen hemen her şey dediği gibi oldu. Başka bir dilden yazmış olsaydı, bu makalelerin tümü uluslararası entelektüel camiada birer referans olarak kabul görecekti. Tıpkı, Edward Said, Sa-muel Huntington ve benzeri çağdaş entelektüel-lerin mekaleleri gibi...

Birikim'in rahley-i tedrisinden geçenlerin bir-çoğu şimdi önemli mevkilerdedir. Ahmet Insel, Ümit Kıvanç gibi bazıları başladığı yerde; Serdar Turgut, Umur Talu gibi bazıları da başka yerler-de. Şimdi çakı gibi yeni bir grup yetişiyor, Biri-kim ve tabii Ömer Laçiner okulundan, Ulus Ba-ker, Tanil Bora, Necmi Erdoğan gibi...

Yemek yemeyi çok seviyor, soğuk evinde sır-tına hırkasını geçirip sabahlara kadar yazı yaz-mayı ve maç seyretmeyi bir de. Bir de, klasik Türk müziği ağırlıklı fasıl muhabbetlerini... Belli-ğinde yüzlerce şarkı var, bazı geceler sabahlara kadar şarkı söyler bizlere...

Yine öyle insan... yine öyle sıradan bir adam gibi. Yaşayan, mütevazı, kendini önemsemeyen, herhangi bir adam gibi...

Çinlilerin ataları, "Bir yıl için çalışmak istiyor-san buğday ek, on yıl için ağaç dik, otuz yıl içinse adam yetiştir" demişler. Evet, Türk solu hiçbir şey yapmadıysa, Ömer Laçiner gibi bir adam yetiştirdi.

Bu bile yeter!

e D e P s i z
n a c e r h e s

Geçenlerdi bi film izledim fikrim şaştı. Şimdi, filmin başrolündeki it çok zengin. Herif kahvaltıda ekmek yerine kredi kartına şokella sürüp yiyo. Düzenli aralıklarla malına vuruyo. Yani herşey mükemmel. Tabi bu filmi izleyen benim kuşak, hayatın böyle bişi olduğunu sanıyo. Bizim em-besil tayfası nereden bilsin

Kimsenin kafaya, yüreğe önem verdiği yok babacım. Koyun olmuştun, mal olmuştun mesele değil. Önemli olan diş görünüşünün ragbet gören şablonlara cak oturması. Bu ayıp bişi. Geçenlerde berber Remzi Usta'ya gittim. Selamdır, sabahdır oturdum koltuğa. Kırk yıllık Remzi Usta yavaş yavaş soruyo, "Nasil olsun? Amerikan mı, yoksa daha marjinal bişi mi?" Başımдан aşşa kaynar sular dö-küldü. Yapıcan traşı mikeyim lan! Eskiden olduğu gibi, sen mutluluğun traşını yapabilir misin? Sacı başı yolaraktan kalktım koltuktan. Güzelim Remzi Usta'yı da hiç etti ya bizim kuşak. Yok babacım yok, bunlar adam olmaz.

O zamanlar, yaptıklarını bulvarlarda
ağartmış mavi renkli ağaçların yetim kalmış
dallarıydık. Onca mevsim bir güneş bile
doğmamıştı üstümüze... Sadece şarap ve
yitim haberleri.. Bir dolu, bir deli hasret.
Ankara'da Haziran'dı; "yalnızlığımızın baş-
kenti" olduğundan hüzünlü müydük ne?
Ama dört gün, dört gece sevişmiş, kuğulu
park'ta güvercinlere ekmek kırıntıları atmış-
tık. İlk ayrılığımıza bir özlem ithaf etmiştik.
Witgenştayn mantığın tüllerinde uçuşur-
ken, Pavese şaka yapıyordu intihara... Ne
gerek vardı; ölüm hangi sürecin yan yoluy-
du? Tenten'le günlerce ağacına şiir yaz-
mıştık... Herkes ölmüştü; dostlar amansız
bir tavırla cigarası bırakmıştı ciğerlerimizi.
O sıralar, bir aşk için yakarıyordum hayal-
lerine... Ve şöyle dedim: Başlangıç ve son-
lar hayatın dışındadır!..

Ankara'da haziranken, onca arkadaş gitmemişken soramaz mıydın sevgilim: Bir mezar kaç yaşında ölür?..

Hikmet Amca gider... Ve az sonra içeri tesadüfen bir resmi üniformalı polis gider...
Annem fenalık geçirir...

Bizim bu işlerle uzaktan yakından bir ilginiz yoktu Ama Hikmet Amcamız da bir taneydi, yani...

Geçmiş Zaman Olur ki

EFLATUN NURİ

Ünlü karikatürist Eflatun Nuri'nin

olimpiyat

çizgileri

ve diğer

olimpiyat

haberlerimiz

Montreal '76

ilavesinde

YIL: 1976

Birgün sonra "Montreal 76'nın açılışı vardı. Ben de oradaydım!?! "Ege Ekspres" gazetesinde yazar-çizer takılıyordum. Gazetenin yazı işleri müdürü Erkin Usman yanıma geldi:

-Eflatun... Yarın olimpiyatlar başlıyor, neler yapabiliriz? Benim kafa valla durdu, sen ne düşünüyorsun?

Yüzüne aptal-aptal baktım:

-Yahu Erkin... Ben bu gazetede, spor'dan, mi-por'dan anlamıyan tek kişiyim! Hem de ben! istersen 5 tane halka çizeyim!

Erkin:

-Hapi yuttuk desene... Bütün gazeteler Montreal'e muhabir gönderdi, biz şu Karşıyaka'daki yangına bile adam gönderemiyoruz. Zaten adam bulsak, araba yok, herifi belediye otobüsüyle mi habere göndereceiz.

Erkin Usman, "Bulamadık bir bonkör patron anasını satıyım" diye söylene söylene çekti gitti.

O gün de, bir taraftan dişim, öbür taraftan fena halde, karnım ağrıyordu... Hayatımda ilk kez "Atatürk Stadı"na gitmiştim. İstanbul'dan gelen bir arkadaşı bulabilmek için!?!

Fenerbahçe'de İzmir'e gelmiş, adeta bütün İzmir maçta!

Gideyim stadın çıkış kapısının önünde durayım da, maçtan çıkarken karşılaşırız, diye düşündüm. Stad'ın çıkış yazan kapısının karşısında yan yatmış iri bir çınar ağacı vardı, ona yaslandım. Aklımı seveyim! Aklımca kapıyı tutacaktım! Ben stad'ın bir kapısı var zannediyordum, meğer bir sürü çıkış kapısı varmış! Kapılardan akan insan seline kapılmamak için ağaca iyice yapıştım. Kendime fena halde bozuk çaldım "senin bu kadar da keriz olduğunu vallahi bilmiyordum" diye söyledim!

Birdenbire... Biri bana sarıldı.

-Aaa! İlhan!..

-Eflatun, ne arıyorsun burada?

-Seni!.. Demez miyim?

* * *

Gelelim "Montreal 76"ya. Erkin Usman'ın perişan hali gözümün önünden gitmiyordu. "Yahu!"

dedim, kendi kendime, "Şimdi gazetenin durumu kabak gibi meydanda, birşeyler yapmalı ama ne?"

Kanada'nın baş şehri Montreal ile Türkiye arasında bir kere korkunç saat farkı var, bir hesap bir kitap, pat işi çözdüm! Erkin Usman'a seslendim, Erkin uçarak geldi, masamın yanındaki sandalyeye kondu. Erkin:

-Hayrola Eflatun, var mı bir numara?

-Var!.. Yarın akşam televizyonu karşıma koyun, gerisi kolay, dedim.

Erkin:

-Tamam ama ne yapacaksınız?

-Sen kafanı yorma, bak işine, için rahat olsun dedim.

Ertesi günü televizyonu odama getirdiler, o zamanlar televizyon renksizdi. Herkesin evinde pek yoktu. Televizyonu olanların evlerine konu komşu dolardı. Kahvelere televizyon seyretmeye gidilirdi, sandalyeler aynen sinema gibi, yana dizilir ve de devamlı çay servisi yapılır; iki de bir çay içmeye insanlar mecbur edilirdi.

Neyse traşı keselim!

Televizyonun ayarı yapıldı, pırıl-pırıl gösteriyordu. Şimdi orada sabah, burada da akşamdı... Neyse "Montreal 76'nın görkemli açılışı ekrana yansıdı, ben devamlı ekranda gördüklerimi, süratle çiziyordum.

Bu çalışmalarım o zamanın basın alemini aptala çevirdi, çünkü o günlerde faks daha icad edilmemişti, bir teleks vardı. O da her gazetede olmadığı gibi, netice de dandikti. Gazetem de ben sanki Montreal'den gönderiyormuşum gibi ilan etmişti bu yaptığım işleri... Herkes Montreal'den çizdiklerimi anında nasıl gönderdiğimi düşünüyordu. Bab-ı Ali kafayı yemişti doğrusu!..

Birgün Hürriyet Gazetesi'nde, bir toplantıda Erol Simavi, "Bu adam sihirbaz mı yahu, neyle, nasıl gönderiyor bu işleri?" demiş.

Adamcağız şaşırmakta haklıydı, çünkü benim Montreal izlenimlerine öteki gazeteler ancak iki gün sonra yetişebiliyordu... Bab-ı Ali, benim şu "Atlatma" işine olimpiyatlar bittikten sonra uyanırdı... Bugünkü İktidalliler olsaydı herhalde bir 5-10 yıl jeton düşmezdi!

Şimdi nerde o eski uyanık Bab-ı Ali!..

Birgün bana Çetin Altan bu olay karşısında Simavi'nin saçını başını ve de sakalını yolduğunu anlatmıştı.

Ben de:

-Çetin keşke, televizyonun "Montreal 76"yı naklen yayınladığını söyleseydin dedim!

Ercan SÖT

YETMİŞ YILDIR YEŞERENE

Dün yine rüya gördüm. Beş gündür üstüste her gece düş yaşıyorum. Başrollerde ikimiz. Mevsim kaçkınıyız son günlerde. Elele vermiş sararmış yaprak avcılığı yapıyoruz. Üstelik, bu iş bize hiç para kazandırmıyor; bilmez olur mu-yuz hiç. Ayrım yapmadan, kentin bütün semtlerine uğruyoruz. Çünkü hepsinde oturuyor insanlar. Bizi ilgilendiren de bu zaten.

Avunuyoruz, acıları ve sevinçleri ortak diye. Ama, sonradan itiraf ediyoruz kendimize; en çok deniz kıyısında, çınar ağacı egemenliğindeki yerler çekiyor bizi. Öyle bir yer arıyoruz.

Denizin, otobüs durağının arkasına gizlendiği, daracık kuytadaki çınarın altına, sıradan bir masaya oturuyoruz yavaşça. Garson geldiğinde aynı anda çay söylüyoruz. Mahcup gülümseyişler. Sigaradan çektiğimiz ilk nefeste ikimiz de denize dönmüşüz yüzümüzü. Bana öyle geliyor ki, o anda içimize çektiğimiz duman, duman

değil aslında. Tam bunu sana soracakken vazgeçiyorum. Yüzündeki donukluk korkutuyor beni. Birden farkediyorum. Sen o an deniz ve çınarsın. Kıskanıyorum seni. Yüzünden şiirler geçiyor, söyleyemiyorum. Öylece seni izliyorum. Hüzünle katarlar tırmanıyor alındaki traversden yukarı. Dağlarına baharların geldiği bir diyarda ne kadar çok şey öğrenmişsin yaşadıklarından, ne kadar yalansız yaşamışsın ey memleketimin koca insan manzarası. Şaşıyorum. Bilgelikle esrikliğin atbaşı yarıştığı bir uzaklıktan bakıyorsun sevdasızlığa inat. Gözlerini

ne kadar da çok göremiyorum. Dalıp gidiyorum akıntıya.

Ancak akşam olup da deniz üşümeye başladığında kalkıyoruz masadan. Buğulu buğulu, bakıyorum sana, denize ve de çınara. Canım rakı içmek, içlenmek istiyor. Anlıyorum. Oturduğumuz bu yer neresine dönüşüyor bu ülkenin? Merak edip soruyorum. Kuzgunuk diyorlar. Gülümsüyorum. Canım daha da çok rakı içmek istiyor. Bir karafakiden çağlayarak aşağılara düşüp çoğalıyorum.

Düşüm gerçeğe dönüşüyor. Sarhoş uyanıyorum.

SAYI: 25
24 EKİM 1996
PERŞEMBE

SAHİBİ:
ŞİMERA YAYINCILIK LTD. ŞTİ.
adına Mehmet ÇAĞÇAG

Yayın Yönetmeni:
Metin ÜSTÜNDAG

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü:
Kutlu ESENDEMİR

Öküz'e saman ve su verenler:
Altay MARTI, Aslan ÖZDEMİR, Atilla ATALAY, Ayça ŞEN, Bahadır BARUTER, Bahadır BOYSAL, Cañ KOZANOĞLU, Can YÜCEL, Can BARSLAN, Cezmi ERSÖZ, Cüneyt ÖZDEMİR, Devrim SEVİMAY, Derya SAYIN, Eflatun NURİ, Ender ÖZKAHRAMAN, Engin TURGUT, Eşber YAĞMURDERELİ, Ferhan ŞENSOY, Fikret BEKLER, Gani MÜJDE, Güneri İÇOĞLU, Hacer YILDIRIM, Halil TURHANLI, Halit ÇAPIN, Haydar ERGÜLEN, Kemal GÖKHAN, Kutlu ESENDEMİR, Mehmet ÇAĞÇAG, Mesut CEYLAN, Memed Erdener, Mesut KARA, Metin ÜSTÜNDAG, Muhsin KIZILKAYA, Musa KART, Nihat GENÇ, Orhan PAMUK, Oktay GÜZELÖĞLU, Ömer LAÇİNER, Semra CAN, Sezai SARIOĞLU, Sunay AKIN, Soner GÜNDAĞ, Tan CEMAL, Tuncay AKGÜN, Tuncel KURTİZ, Tuncer ERDEM, Vedat ÖZDEMİROĞLU, Yılmaz ERDOĞAN, Zafer TEMOÇİN
Sayfa Sekreteri
Aydın ŞAHİN, Fikret ÖZDEMİR
Bilgisayar Tasarım:
Murat YÜCEŞAN, Cebirail OKÇU, Vesile ÖZDEMİR, Yasemin KALE
Montaj:
Kadri Çavuşoğlu
Satış:
Cüneyt AYDIN
İşletme:
Orhan AÇAR
Halkla İlişkiler:
Suzan ÇARK
Muhasebe:
Yaşar AKŞAHİN
Bina Görevlisi:
Yasin ADIYEKE
Tel: 251 42 44 - 251 57 54, Fax: 251 52 67, Baskı: Basmat
Dağıtım: Bir-Yay, Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No:20 80800 Beyoğlu/İSTANBUL

ABONELİK KOŞULLARI

AMERİKA - (UÇAK)
1 yıllık Abone bedeli 100 \$ - 6 aylık Abone bedeli 50 \$
UZAKDOĞU - (UÇAK)
1 yıllık Abone bedeli 125 \$ 6 aylık Abone bedeli 65 \$
AVRUPA (POSTA)
1 yıllık Abone bedeli 100 DM 6 aylık Abone bedeli 50 DM
AVRUPA (UÇAK)
1 yıllık Abone bedeli 110 DM 6 aylık Abone bedeli 55 DM
YURT İÇİ (POSTA)
1 yıllık Abone bedeli 3.500.000 TL 6 aylık Abone bedeli 1.750.000 TL
BANKA HESAP NUMARALARI:
Mark hesabı: 3002462 - 0 Dolar hesabı: 3002461 - 2 TL hesabı: 1100384 - 7
(Hesap numaralarının hepsi Yapı Kredi Bankası, Parmak-kapı Şubesine aittir)

Şanar Yurdatapan tutuklandı

Önce gazeteci, sonra sanatçı, sonra insan hakları savunucuları...

Geçtiğimiz hafta birer gün arayla "düşünce suçluları" tutuklandı. Önce bir gazeteci sonra bir sanatçı ardından da bir insan hakları savunucusu...

Aktüel dergisinin eski genel yayın yönetmenlerinden gazeteci Alper Görmüş, sanatçı Şanar Yurdatapan ve Haklar ve Özgürlükler Platformu Dönem Sözcüsü Oya Gökbayrak geçtiğimiz hafta içinde birer gün arayla tutuklandılar.

Gazeteci Alper Görmüş, Aralık 1993'te Yazı İşleri Müdürü olduğu Aktüel dergisinin 128. sayısında çıkan bir röportaj nedeniyle Terörle Mücadele Yasası'nın 7. maddesinden yargılanmış ve 6 ay hapis ve 300 milyon lira para cezası almıştı. Görmüş'ün ceza almasına neden olan röportaj Büyük Değişim Partisi Genel Başkanı Altan Tan'la yapılmış ve "PKK Türkiye'nin partisidir" sözleri röportajın başlığında yer almıştı. Ceza daha sonra da Yargıtayca da onaylandığından Görmüş "basın yoluyla örgüt propagandası yapmak" suçundan mahkum oldu. Görmüş, Ayvalık Cezaevi'ne gönderildi. Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi ise, MED TV'de yayınlanan "Kurşunkalem" adlı programın müziklerinde ve yine aynı televizyonda yayımlanan röportajlarında, "bölücülük propagandası yaptığı" iddiasıyla sanatçı Şanar Yurdatapan'ı tutukladı. Yurdatapan Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ne gönderildi.

Narkotik siyasi Şube Ekipleri tarafından evi basılarak gözaltına alınan Haklar ve Özgürlükler Platformu Dönem Sözcüsü Oya Gökbayrak ise tekerlekli sandalyesinde eroin bulunduğu gerekçesiyle gözaltına alındıktan hemen sonra tutuklandı. Gökbayrak'ın avukatı Metin Narin, olayın açığa çıkması için başsavcıdan Gökbayrak'ın uyuşturucu kullanıp kullanmadığının tespit edilmesi için bir doktor tarafından testlerinin yapılmasını istedi. Gökbayrak daha önce Cumartesi Anneleri'nin Galatasaray'daki oturma eylemine katıldığı için bir kaç kez gözaltına alınmıştı. Lemman Yazı İşleri Müdürü Kutlu Esendemir de 7 Ocak 1996 tarihli Lemman dergisinin kapağında bulunan "Cezaevleri Ölüm Kusuyor" başlıklı yazısı nedeniyle hakkında, 'devletin manevi şahsiyetine ve devletin askeri kuvvetlerine hakaret etmek' suçundan 1 yıl hapse mahkum oldu. Yargıtay 8. Ceza Dairesi ise yazar Yaşar Kemal'in temyiz başvurusunu karara bağladı ve 'düşünce suçu cezasını' onadı. Kemal'e Düşünce Özgürlüğü ve Türkiye' adlı kitapta yer alan 'Türkiye'nin Üzerindeki Kara Gökyüzü' başlıklı yazısında, yayın yoluyla, 'halkı ırk ve bölge farklılığı gözeterek, açıkça kin ve düşmanlığa tahrik ettiği' gerekçesiyle verilen 1 yıl 8 ay hapis ve 466 bin 666 lira para cezası kesinleşti. İstanbul 2 No'lu DGM cezayı tecil ettiği için Yaşar Kemal beş yıl içinde "suç" işlemese cezaevine girmeyecek.

Gazeteci Ragıp Duran da yazdığı bir haberde "örgüt propagandası" yaptığı gerekçesiyle İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından 10 ay hapse mahkum edildi. Duran'ın dava dosyası ise Yargıtay'da. Kısacası, her yeni gün yeni bir davayla başlıyor...

müziklerinde v
atapan'ı tutuklac

Gökbayrak o düzenl

ni Narkotik ve Siya ye civarında birçeyler l
an evi basılarak ed- bavrak'ı gözaltına ald

HTS WATCH'DAN KINAMA

çü ve kolu sı takipte

BER MERKEZİ- Human Rights
Watch Arms Proje 1995 yılında a-
çıkladıkları "Türkiye'de Silah
Transferleri ve Türkiye'ne Seve

miyol

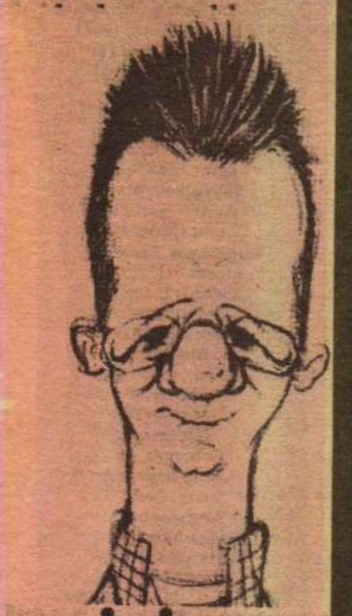
tepelere taşınması isteniyor. Bazı rakolların da telefon ihtiyacı var.

Bazı sınır bölgelerine kurulan üstüvane teller PKK'lılar tarafı 7.saniye... kas dönemin bu t... kalarak e ha... erine ank... de 1950'... ri biline... nda b... tilivo

8. Z... sonu... Kilis... İran sınır... misyon... rınefi Demirke

ANKARA - Ankara
GM, MED TV'de yayımlanan "Kurşunkalem" adlı programının müziklerinde ve yine aynı televizyonda yayımlanan röportajlarında, "bölücülük propagandası yaptığı" iddiasıyla Şanar Yurdatapan'ın tutuklanmasını ararlastırdı.

Yurdatapan, Ankara GM'nin talimatıyla İstanbul'da gözaltına alınarak, Ankara'ya gönderilmişti. Ankara DGM'ye dün sabah saatlerinde getirilen Yurdatapan'ın savcılık sorgusu, Nuh Mete Yüksel

pe için sar

Papa Gültepe ile ilgili... sisteme bağlı en fazla 6 in... düzenlenmesi gerektiği belirtiliyor. Daha önce kaçakçılığa karşı tedbir